

LEOBRANDAS

Laiškai apie

Gyvąją Etiką

Įvadas į Agni Jogą

19. Gyvoji Etika – gyvenimo Mokymas

Turinys

1. Pasaulėžiūros evoliucija	3
2. Agni joga ir Ugninė epocha	4
3. Naujojo Mokymo apreiškimas	7
4. Naujojo Mokymo knygos	10
ŠAUKSMAS	10
NUŠVITIMAS	11
BENDRUOMENĖ	13
AGNI JOGA	14
BERIBIŠKUMAS	15
HIERARCHIJA	16
ŠIRDIS	17
UGNINIS PASAULIS	17
AUM	18
BROLIJA	18
5. Klastotės	19
6. Gyvoji etika – didžioji ieškančių žmonių viltis	20
Etikos atsakymas	20
Bipoliškumas ir dualumas	21
Žemiausias taškas	21
Būsimas lūžio taškas	21
„Gyvoji etika“ – patyrimo mokslas	22
7. Mokymo citatos	22
8. Šviesa ir tamsa	23
9. Šviesos šventė – kovo 24-oji	26
Šviesos Meditacija	27

Viršelio iliustracija: „Agni joga“, Nikolajaus Rericho paveikslas, 1928 m.

Gyvoji etika – gyvenimo Mokymas

1. Pasaulėžiūros evoliucija

Visatoje nėra nei absoliučios pradžios, nei absoliučios pabaigos. Tai galioja taip pat ir laikui bei erdvei. Niekur nėra nei galo, nei ribos, visa yra nuolatinėje tėkmėje. Sąstingis niekur neegzistuoja. Nuolatinis sąstingis ir absoliuti ramybė būtų ne kas kita, o amžina mirtis. Todėl visa gyvybė Visatoje be perstojo vystosi ir evoliucionuoja.

Svarbiausia žmogaus evoliucijos užduotis yra nuolat plėsti savo sąmonę – gebėjimą stebėti, suvokti bei kaupti žinias ir išmintį –, kadangi tai yra bet kokios pažangos pagrindas, o juo labiau tokios, kuri apima ne tik civilizaciją, bet ir kultūrą bei pasaulėžiūros sritį. Pažanga neįmanoma, jei tuo pat metu nėra plečiamas ir gilinamas pasaulėvaizdis. Todėl žmonija negali tūkstantmečiais stovėti ant tos pačios sąmonės pakopos su ta pačia pasaulėžiūra ir religija. Nesunku pastebėti, kaip net ir mums pažįstamu trumpu istorijos laikotarpiu keitėsi ne tik kultūros, bet ir pasaulėžiūros.

Kiekviena epocha turi savo pasaulėžiūrą, o atėjus metui keistis dvasinei sargybai, neabejotinai išgalioja ir nauja, išplėsta pasaulio religija, net jei šis procesas ir užtrunka keletą šimtų metų. Kiekviena epocha turi savo pradžią, aukso amžių ir pabaigą. **Todėl periodiškai naujų Mokymų ir Pasaulio Mokytojų pasirodymas yra būtinas pažangai.**

Gyvendami kaupiame žinias bei patirtis ir pamažu vis giliau suvokiame pasaulių sąrangą ir kosminius dėsnius, kurių ribose mūsų laukia beveik begalinės raidos galimybė. Susipažįstame su aukštesnėmis judinančiomis jėgomis ir vedančiomis energijomis, kuriomis žmogus gali naudotis tobulėjimo vardan. Juk galiausiai kosminės gyvenimo mokyklos šurmulyje kiekvienas žmogus turi galimybę pasiekti aukštesnę dievažmogio būseną.

Šiuo metu žmogui atėjo laikas pakilti iš žemos sąmonės būsenos į aukštesnę. Žinoma, toks atgimimas vyksta tik labai skausmingai ir daugeliui žmonių ne laisva valia, nes masės juk negeidžia mokytis. Nėra nieko skausmingesnio, nei atsisakyti senos ir numylėtos pasaulėžiūros, kuri didesnės ir aukštesnės tiesos šviesoje pasirodo besanti pasenusi. Nepaisant to, žmonija jau gavo naują, šią būtinybę atitinkantį Mokymą, smarkiai praplečiantį bendrą dvasinį horizontą ir keliantį sąmonę į aukštesnę pakopą.

Šiame naujame Mokyme arba Vandens epochos šventraštyje, kuri gavome kaip „*Gyvoją etiką*“ arba „*Agni jogą*“, sukaupti visų prieš tai buvusių pasaulio religijų pagrindai; tai – visų ankstesnių pasaulio religijų šventraščių naudingiausių ir svarbiausių bruožų santrauka. Šis Mokymas yra sistematiška jau esamų pagrindų tąsa, lygiai taip, kaip aukštosios mokyklos mokymo planas tęsia vidurinės, o ši – pradinės mokyklos mokymo planą. Taigi naujajame Mokyme randame ir visų ankstesnių Mokymų pamatus. Plėsdamas žmogaus sąmonę, Jis atveria ir naujus žmogiškųjų tiesų aspektus. Naujasis Apreiškimas neneigia egzistuojančių pasaulio mokymų pirminės formos, kokios jie buvo duoti, o perteikia juos žmonėms pagilintus ir išgrynintus bei pritaikytus prie šiuolaikinio mokslo lygio bei artimiausios ateities perspektyvų.

Todėl tam, kuris prieštarauja sakydamas, kad naujas Mokymas nebūtinas, kadangi mes ir taip jau turim KRIŠNOS, KRISTAUS, BUDOS ir MAHOMETO Mokymus, reikia atsakyti, kad jis dar nesuvokė žmogaus evoliucijos prasmės ir rizikuoja vieną dieną būti pašalintas iš visos žmonijos evoliucijos kaip mokinys, metų gale gavęs pažymėjimą su įrašu „Nepatenkinamai“ ir turintis kartoti kursą. Tačiau žiūrint iš dvasinės perspektyvos tai turėtų daug sunkesnių pasekmių, iš kurių grįžimas į žemesnę šakninę rasę dar būtų mažesnioji blogybė, o pati didžiausia – gimtosios planetos praradimas.

Žmogui, kuriam taip nutiktų, tai be abejo būtų didelė katastrofa, kadangi kiekvienas yra karmiškai susijęs su daugybe kitų žmonių. Prievartinis šių karminių ryšių nutraukimas yra itin skausmingas procesas. Todėl dažnai net ir sunkus nusikaltėlis, atsižvelgiant į tuos žmones, su kuriais jį sieja karminiai saitai ir kurie, jį iš karto sunaikinus, taip pat nukentėtų,

negali būti iš karto atitinkamai nubaustas, o jo bausmė būna nepelnytai atidedama dešimtims ar netgi šimtams metų – todėl teisingas yra posakis „Dievo (karmos) girtos mala lėtai, bet smulkiai.“

Evoliucijos kelyje žmonija be mums žinomų didžiųjų Mokytojų turėjo daug kitų dvasiinių Mokytojų, apie kuriuos nėra išlikę jokių šaltinių. Prisiminkime Lemūrijos ir Atlantidos civilizacijas bei tą civilizaciją, kuri liko palaidota Gobio dykumoje. Mikėnų civilizacija taip pat buvo pasiekusi labai aukštą lygį. Anot slaptų šaltinių, vien Atlantidos civilizacija gyvavo milijoną metų. Spėjimas, kad tik dabartinė civilizacija turi aukštą Pasaulio Mokytojų ar apskritai tik vieną vienintelį Dievo sūnų, prieštarauja istoriniams faktams ir yra nemoksliskas. Visais laikais žmonija įvairiose kultūrose gaudavo tas aukštesnes žinias, kurioms priimti buvo subrendusi jų sąmonė. Taigi Baltoji Brolija kaip lig šiol, taip ir ateityje toliau siųs Mokytojus, kurie perduos naujus Mokymus, atitinkančius augantį žmonijos sąmonės lygį. Reikia atkreipti dėmesį, kad joks Mokymas, išskyrus tamsiųjų suktybes ir mėgdžiojimus, nėra atsiradęs už Brolijos ribų – visi Mokymai buvo susiję su Baltąja Brolija.

Ir dabar duodamas Naujasis Mokymas taip pat nėra paskutinis. Ateis laikas ir žmonija pakils į naują sąmonės lygį, kuris bus dar aukštesnis, nei tas, kuriam dabar ruošia „*Agni joga*“. Tuomet Baltoji Brolija iš savo gretų pasiųs į pasaulį Naują Brolį ar Sesių, kuri(s) perduos žmonijai dar vieną išplėstą ir dar subtilesnį Mokymą.

Niekada nėra duodama nieko absoliučiai naujo, o tik tai, kas šiuo metu būtina, kad žmonija pasiektų tolesnę sąmonės pakopą. Nei vienas Naujas Mokymas neprieštarauja ankstesniesiems, nes visos pasaulio religijos kyla iš vieno ir to paties Šaltinio.

2. Agni joga ir Ugninė epocha

Leobrandas, 1965 m. kovas

Daugeliui žinoma, kad auštančioje Vandens epochoje mūsų pamažu besiplečiančiai sąmonei reikalingas naujas, platus pasaulio Mokymas. Periodiškas naujų Mokymų ir naujų Mokytojų pasirodymas visais laikais buvo būtina žmonijos evoliucijos sąlyga.

Tamsiosios jėgos daugelį epochų buvo prievarta užlaikiusios kosminės evoliucijos eiga, todėl dabar stovime ant milžiniško dvasinio lūžio slenksčio – tokio, kokio žmonijos istorija dar neregėjo. Šią epochų sandūrą, lydimą didelių kataklizmų ir gamtos katastrofų, sėkmingai pakels tik turintys naują aukštesnę žinojimą, nes būtent jis suteikia reikalingų psichinių jėgų. Nepažįstamos ugninės energijos artėja prie Žemės, kad transmutuotų gyvenimą ir tokiu būdu žymiai paspartintų mūsų planetos ir visos žmonijos pažangą – jau gerokai per ilgai užsibuvome grubios materializacijos stadijoje, o tai kenkia visai mūsų Saulės sistemai.

Norint šias ugnines energijas transmutuoti (perkeisti) į konstruktyvias jėgas reikalingos naujos išvalgos, kurias mums teikia naujas „*Agni jogos*“ mokymas. Todėl atėjo laikas tiems, kurie nuoširdžiai ieško tiesos, bei Šviesos jėgų bendradarbiams duoti išsamių žinių apie naujausią Vandens epochos Testamentą arba Šventraštį bei apie paruošiamuosius darbus, skirtus Jo platinimui.

Naujasis Mokymas apima visus prieš tai buvusių mokymų pagrindus – pradedant archajiškaisiais mokymais bei praėjusių tūkstantmečių religijomis ir baigiant Bhagavan Ramakrišnos mokymu.

Naujoji Epocha, apie kurios pradžią kalba „*Agni joga*“, iš esmės prasidėjo jau 1924-aisiais, kai žmonijai buvo perduota pirmoji Naujojo Mokymo knyga. Šis įvykis, kuris, iš dvasinės perspektyvos žvelgiant, buvo svarbesnis, nei dauguma kitų istorinių praeities įvykių, liko didžiosios žmonijos masės nepastebėtas. Tik nedidelė saujelė gyvųjų teisingai įvertino ir suprato šį įvykį. Kadangi Mokymo reikšmė – milžiniška, Jo perdavimą šie žmonės suvokė kaip vienintelį žmonijos išsigelbėjimą ir priėmė su didžiausiu džiaugsmu.

Visa tai, ko Kristus, Buda ir Mahometas dar negalėjo tiesiogiai įvardinti, kadangi žmonių sąmonė tais laikais tam dar nebuvo pasiruošusi, ir apie ką jie turėjo kalbėti alegorijomis, kurias vėlesnės kartos dar menčiau suprato ir todėl iškraipė, – apie visa tai visiškai aiškiai ir

vartodamas šiuolaikines sąvokas, mokslo terminus bei paaiškinimus kalba MAITRĖJA MORIJA, Agni Jogos Mokytojas. Naujajame Mokyme tiksliai ir atvirai dėstomi dalykai, kuriuos senieji pranašai dar turėjo įvilkti į neaiškias ir miglotas sąvokas. Be to, Jis tobuliau perteikia lig šiol mažai žinomas sampratas ir atveria mums naujas tiesas bei perspektyvas viso gyvenimo pažangos vardan.

Labiausiai stebinanti žinia, kurią randame jau pirmojoje Mokymo knygoje, yra ta, kad egzistuoja vienas bendras pradinis šaltinis, iš kurio kyla visi tikri Mokymai ir religijos ir iš kurio išminties sėmėsi visi Mokytojai, kad paskleistų ją pasaulyje. Mūsų Vadovai – vyresnieji Žmonijos Broliai ir Seserys – gyvena ne kur nors nepažįstamose kosminėse erdvėse, o drauge su mumis mūsų planetoje. Paaiškėjus, kad visi anksčiau duoti mokymai ir pasirodę Mokytojai atėjo iš to paties pirminio šaltinio, iš kurio kilo ir Naujasis Mokymas, šis įgauna nenuginčijamą autoritetą.

Svarbiausi požymiai, liudijantys, kad Naujasis Mokymas yra tikras, yra bendrojo labo ir visuomeniškai naudingų, aukštų tikslų siekimas, žmonijos etinio lygmens kėlimas bei žmogiškumo skatinimas ir visų prieš tai buvusių mokymų, atitinkančių pirmąjį požymį, asimiliacija.

Reikia pridurti, kad ir pirminiuose mokymuose nebuvo nieko neigiamo, tačiau jų tamsieji įpėdiniai klasta pakeitė bendro labo siekį asmeninės naudos siekimu ir atsirado pražūtinga formulė: „Mūsų tikėjimas yra vienintelis tikras ir mes esame teisuoliai, o visi kiti – netiksliai arba pagonyš.“ Nuo čia – tik vienas žingsnis iki religinių karų, inkvizicijos ir kraujo marių, išlietu tų Mokytojų vardu, kurie patys smerkė žudymą. Nėra kenksmingesnio veiksmo už prievartinį tikėjimo primetimą ir tolerancijos apleidimą.

„*Agni joga*“ kviečia keistis mokymais, atėjusiais iš Šviesos Šaltinio, ir visus juos pripažinti, nes, pasitelkus gerą valią ir atitinkamą logiką, galima rasti bendrą, apjungiančią tiesą, o kai galiausiai būsime „apsikeitę visais dievais“, visi drauge susitiksime pas Visaesantįjį.

Liūdnas faktas, kad žmonės sąmoningai ar nesąmoningai pakeitė ir suklastojo kol kas visus Mokytojų mokymus ir kad laikui bėgant vieno ar kito protingo redaktoriaus ranka vis „pagerindavo“ tekstus, kad itiktų įvairiems valdantiems sluoksniams. Ši aplinkybė rodo esant būtinybei visus sudarkytus mokymus pakeisti nauju, tiesą atitinkančiu Pasaulio Mokymu.

Kas apskritai yra joga? Joga yra mokslas, kurio galutinis tikslas yra žmogaus sąjunga su dieviškuoju pradū ir šaltiniu. Joga reiškia materijos transmutaciją į dvasią; ji moko, kaip teisingai suprasti ir naudotis gamtos dėsniais bei išmintingai vystyti sąmonę. Dabar, prasidedant MAITRĖJOS epochai, kai tuo pat metu Žemę vis stipriau pasiekia kosminės ugnies spinduliai, yra būtina joga, skatinanti kosminės ugnies (visų pirma – psichinės energijos) įvaldymą. Pats Mokytojas, davęs naująjį Mokymą, pasiūlė pavadinti Jį „*Agni joga*“. Žodis *agni* reiškia „ugnis“. Ugnis yra visais atžvilgiais šviesos šaltinis, tačiau visų pirma – apjungiantis kūrybiškasis pradinis elementas, besireiškiantis daugybe variacijų, nuo grubiausios ugnies, atsirandančios degant anglims, iki subtiliausių psichinių energijų. Nematoma kosminė ugnis yra patikimiausias vedlys į tolimuosius pasaulius, nes ja yra užpildyta begalinė kosminė erdvė.

Pasak „*Agni jogos*“ mokymo, šis ugningumas yra būtis Visatoje pagrindas, pačios Visatos bei kūrybinės veiklos pagrindas. Jis yra visur ir visame kame ir talpina savyje viską. Nėra vietos Visatoje, kurioje nebūtų tokios ugnies, lygiai taip pat kaip ir neegzistuoja tokia gyvybės forma, nuo pačios aukščiausios iki pačios žemiausios, kuri neturėtų ugninio prado.

Bet kokia gyvybė Visatoje prasideda ir baigiasi ugnimi. Visi kosmosai buvo pagimdyti per ugnį. Ugnis yra jų pradžia ir padarys galą jų egzistencijai. Kosminis kvėpavimas yra kosmoso ugnis, taip pat, kaip ir žmogaus mintis. Ir psichinė energija, kurią nešiojamės savyje ir kurią spinduliuojame, yra ugnis.

O ta ugnis, kurią išgauname degiomis priemonėmis ir kurią matome jai degant, pasibaigus degimo procesui sugrįžta į savo nematomą būseną atgal į kosminę erdvę, iš kurios ją vėl bet kuriuo metu galima iššaukti.

Priešingai negu hatha joga, „*Agni joga*“ nereikalauja jokių mechaniškų pratimų, o juo labiau skirtų čakrų (aukštesniosios sąmonės centrų) įžiebimui, kadangi tame slypi daug pavojų.

„*Agni joga*“ moko natūralaus gyvenimo visų kūrybinių jėgų įtampoje bei sąžiningo pareigų vykdymo toje aplinkoje, į kurią kiekvienas iš mūsų yra „patupdytas“.

Štai nedidelė keleto dėmesio vertų Naujojo Mokymo patarimų apžvalga – teparodo ji „*Gyvosios etikos*“ draugams bei ieškantiesiems dvasios kelyje didžią naujųjų apreiškimų vertę:

Mūsų aukščiausia užduotis yra tarnauti žmonijai ir jos vardan prisiimti savanorišką auką. Tarnaudami žmonijai tarnaujame ir sau patiems kaip jos dalelėms. Nuoseklus sąmonės plėtimas taip pat yra šios tarnystės dalis, nes tik mums pakėlus savo sąmonę į aukštesnę pakopą gali pakilti ir bendras žmonijos sąmonės lygis.

Kad pasiektume aukštesnių išvalgų, reikalinga ne tik meditacija, bet ir informacija. Tai reiškia, kad turime studijuoti Išminties Mokytojų duotus mokymus, o ypač „*Agni jogą*“, nes joje randame visų religinių bei ezoterinių mokslų pagrindus ir visų pasaulio religijų etinius pamatus, kuriuos dabar reikia praplėsti naujomis išvalgomis.

„*Gyvosios etikos*“ mokyma, žinoma, būtina taikyti gyvenime, t. y. praktikoje, antraip negausime iš jo jokios naudos. Absoliučiai visas šiandienines pasaulio problemas galima išspręsti teisingai taikant „*Gyvąją etiką*“ gyvenime. Kiekvienas, kuris jaučia turįs gebėjimą prie to prisidėti (ne tik dirbdamas su savimi, bet ir šviečiamąją veikla bei praktiškai prisidėdamas įgyvendinant naujus, pasaulio bendruomenės augimą skatinančius tikslus, įtvirtintus „Pasaulio spiralės“ programoje), teįneša čia savo aktyvų indėlį.

Norint pasiekti aukštesnių išvalgų bei savo minčių kontrolės, patartina dažnai mąstyti tyliomis ir netrukdomomis akimirkomis. Iš tokių apmąstymų gimsta sąmoningas bendradarbiavimas su dieviška ir paslėpta savos esybės dalimi. Kas tokiu būdu užmegs ryšį su savo paties siela, pastebės, kaip neišvengiamai ims keistis ir nušvis jo asmeninis gyvenimas. O visų pirmausia yra svarbu vėl ir vėl studijuoti Mokymą, kad gerai išsimintume jo svarbiausius pamokymus gyvenimui ir dvasiniam tobulėjimui – o be kartojimo tai neįmanoma.

Kiekvienam paliekama dvasinė laisvė ir teisė susidaryti savo nuomonę: kitiems žmonėms primesti savo pažiūrų kaip dogmatinių tiesų negalima. Tiesa randama studijuojant ir vienas su kitu kalbant.

Aukštesnes išvalgas galima žmonėms parekomenduoti tik kaip medžiagą nuosavoms studijoms bei savęs pažinimui. Tolerancija būtina norint ateityje protingai kurti taikų ir malonų žmonių bei tautų bendrabūvį pasaulyje. Vis dėlto dvasios mokinytis yra įpareigotas žodžiu ir raštu priešintis blogiui ir akivaizdžiai netiesai, nes antraip blogis pasaulyje galutinai išvešėtų.

Kiekvienas žmogus turi, nepaisant duodamų žinių, daryti nuosavas išvadas ir gauti nuosavus rezultatus ir šiuos vėliau palyginti su Mokytojo Mokymais, kad tokiu būdu patikrintų, kaip auga jo sąmonė. Šis augimas, kaip jau minėta, vyksta ir pakartotinai studijuojant Mokymą, nes pirmą kartą perskaičius daug kas lieka nepastebėta – jokia sąmonė nėra pasirengusi priimti visas duodamas žinias iš karto.

Naujasis Mokymas – ne dogma; jam svetima tikėjimo prievarta. Net ir ištikimybė Mokytojui yra savanoriškas garbės reikalas, vis dėlto be ištikimybės Šviesos Hierarchijai, kurioje glūdi dvasinio kilimo dėsnis, ilgalaikis dvasinis augimas neįmanomas. Išdavystė nubaudžia pati save. Atskilėlis atsilieka ir daugiau niekada nebegalės pasiekti tos Šviesos Hierarchijos grandinės grandies, prie kurios buvo prieš tai prisirišęs.

Komentatoriaus ar mokytojo pozicija ir autoritetas neakcentuojami – jis/ji tėra brolis ar sesuo tarp kitų brolių ir seserų. Vieninteliai pripažinti autoritetai yra Išminties Mokytojai bei jų užduotis vykdantys mokiniai ir, žinoma, pati tiesa.

Reikia suprasti, kad visa žmonija – tai viena brolija, kurios nariai turi lygias teises, ir kad nei vienas žmogus nėra atmetamas vien dėl to, kad priklauso ar nepriklauso vienai ar kitai konfesijai, arba todėl, kad dar neturėjo laimės igauti aukštesnių išvalgų. Mūsų užduotis – kilniai pasiūlyti aukštesnių išvalgų ir padėti ieškantiems.

Turime iš visų jėgų stengtis visur ir visada būti meilės ir brolybės pavyzdžiu, tačiau nesileisti beprasmiškai išnaudojamiems, nes kas padeda nenaudėliui, tas prisiima dalį atsakomybės už žalą, pridarytą tos pagalbos dėka.

Pagrindinis tarnystės pasauliui principas yra paslaugumas, o palaiminga šios tarnystės galia slypi nuolat augančioje meilėje ir pasiaukojime. Meilė be veiksmo neturi poveikio, todėl aukos būtinos. Tačiau reikalinga ne vien meilė, bet ir abipusis supratimas ir atidumas vienas kitam bei asmeninės laisvės pripažinimas. O visų pirmiausia mums reikia daugiau žinių, nes nežinojimas yra didžiausia žmonijos blygybė.

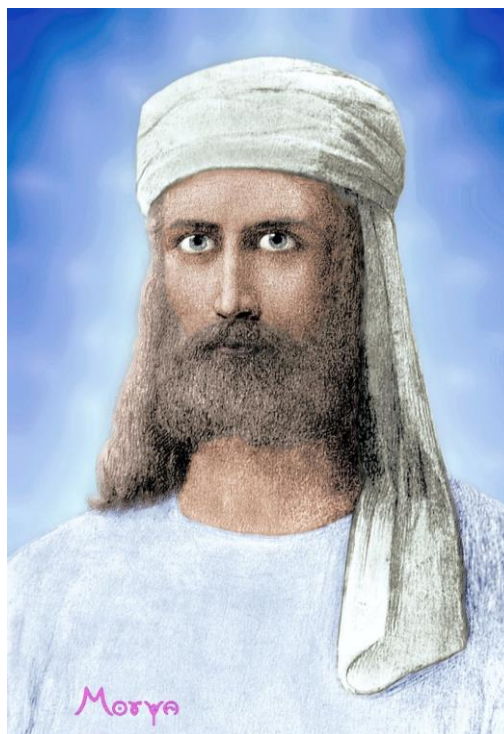
Kiekvienas iš mūsų neša savo dalį atsakomybės už dvasinį ir moralinį žmonijos tobulėjimą. Niekas negali jos atsisakyti, nes kiekvienas iš mūsų yra žmonių bendruomenės dalis ir todėl taip pat atsakingas už visų gerovę bei dvasinį pakilimą. Todėl dvasinis mokinys ir dvasios tarnas turi ne tik tarnauti tiesai, bet ir ją skleisti bei drąsiai ginti. Tas, kuris leidžia galioti iškreiptai tiesai ir akivaizdžiam melui ar netgi jį gina ir nepasisako prieš, yra ne tik šiaudadvasis, bet tokiu būdu dar ir remia dvasinės tamsos stovyklą. Todėl drąsa atvirai atsivairuoti savo pažiūras taip pat yra dvasinio pakilimo sąlyga.

Privalome pripažinti dvasinius žmonijos vadovus – Išminties Mokytojų Šviesos Hierarchiją, kuri veda mūsų planetą. Turime suvokti, kad tik bendradarbiaudami su Vyresniaisiais Žmonijos Broliais ir Seserimis galime užtikrintai žengti savo dvasiniu keliu ir tokiu būdu kaip žmonijos tarnai nešti didžiausią naudą.

3. Naujojo Mokymo apreiškimas

Naujojo Mokymo apreiškėjas yra didysis Mokytojas **MORIJA** – BUDOS išpranašautas Vandens eros MAITRĖJA arba KRISTUS. Mokymas buvo perduotas archatei (šios dvasinės pakopos pašvęstosios moterys dar vadinamos *taromis*) Jelenai Ivanovnai Rerich. Ši iškili moteris buvo išrinkta užmegzti ryšį tarp dvasinio Žemės centro ir žmonijos. Prisiimdama šią aukštą užduotį ji gavo garbės titulą „Agni Jogos Motina“.

Mokymo perdavimas prasidėjo 1920 m. kovo 24 d. **Jelenos Ivanovnos Rerich** (trumpai JIR) viešnagės Londone metu. Dėl šios priežasties kovo 24-oji tapo kosmine GYVOSIOS ETIKOS arba AGNI JOGOS Mokymo švente. Tai Mokymo gimimo arba apreiškimo diena, sutampanti ir su aukšta kosmine švente, skirta Pasaulio Mokytojui MAITRĖJAI MORIJAI. Panašiai krikščionys švenčia VIEŠPATIES JĖZAUS gimimą gruodžio 24 d. Šis šventadienis buvo paskirtas Mokytojui KRISTUI JĖZUI iš aukščiau. Deja, krikščionys šią pakilią dvasinio susikau-pimo, gilių apmąstymų ir džiaugsmo dieną nužemino iki materialių malonumų šventės.

Tebūna GYVOSIOS ETIKOS draugai ateityje apsaugoti nuo tokių Mokytojo dienos, kovo 24-osios, šventimo papročių. Ir Kristaus šventę norime visuomet švęsti garbingai, nes GYVOSIOS ETIKOS draugai tuo pačiu yra ir krikščionys bei budistai. Tai – visiškai nauja ir

bus konfliktų dėl pavienių mokytojų ir jų metodų privalumų. Kaip kad universitetuose iš profesorių gretų renkamas naujas rektorius, o senasis turi atsistatydinti, taip ir Šviesos Hierarchijoje, Žemės Vadovų gretose, vyksta panašus procesas, kuomet kiekvienai erai arba kultūrinei epochai išrenkamas tam tikras Išminties Mokytojas, kuris tai epochai savo ypatingų sugebėjimų dėka uždeda savo specifinį antspaudą.

Vandens epochos specifika – milžiniški persiluoksniavimai politinėje, socialinėje ir ekonomikos srityse – prašyte prašosi stiprios rankos, kuri būdinga pirmajam – valios ir galios – kosminiam spinduliui. Todėl pasirinktas buvo MORIJA: Jis – Archistrategas ir Archangelas Mykolas, kuris šiuo metu kaip aukščiausias Hierarchijos karvedys ir didžiausias Šėtono priešas vadovauja lemiamai kovai tarp šviesos ir tamsos kultūros Armagedono metu. MAITRĖJA MORIJA yra vadas Šviesių karių pulkų – angelų ir išikūnijusių mokinių, kurie atstatys Šviesos epochą Žemėje. JIS davė Savo Mokymui vardą „Agni“, nes *agni* reiškia šviesą arba dvasios ugnį ir yra ne kas kita kaip subtili kosminė ugnis arba psichinė energija, kuri būtina pergalingai kovai su tamsiosiomis jėgomis.

„*Agni jogos*“ mokymo apreiškimas įvyko visiškoje tyloje. Tai buvo šventa aukščiausio vidinio pakilimo valanda. Tik nedidelei saujelei pašvęstųjų buvo tuomet pranešta apie šį įvykį, kurio reikšmę žmonija suvoks tik vėlesniais šimtmečiais. Veikiama buvo iškilmingoje paslapytyje, kad nekiltų grėsmės šiai jaunai dvasios gėlelei ir kad jos ramiam augimui netrukdytų atšiaurios vėtros, kurios bet koku atveju ims siausti netolimu metu. Ir visgi šis, šiandieniniais pasaulio masteliais matuojant, nežymus įvykis bus pripažintas daug plačiau ir turės didesnės reikšmės nei visi istoriniai įvykiai, užregistruoti pastaraisiais šimtmečiais.

JĖZUS dėl nepakankamo žmonijos sąmonės lygmens ir menko jos pasiruošimo prieš 2000 metų dar negalėjo paliesti daugelio svarbių problemų arba turėjo kalbėti apie jas užuominomis (ypač apie karmą ir persikūnijimą), tuo tarpu Naujajame Mokyme apie tai kalbama su kone kvapą gniaužiančiu atvirumu ir be jokių kompromisų. „*Agni joga*“ drąsiai nagrinėja visas gyvenimo problemas, net ir rizikuodama, kad daugeliui žmonių Mokymo reikalavimai kasdieniam gyvenimui pasirodys dar nepriimtini. Mokyme sprendžiami ne tik visi religiniai klausimai, bet ir daugybė filosofinių, psichologinių, medicinos, visuomenės teorijos, socialinių, politinių bei ekonominių problemų, darančių lemiamą įtaką žmonių gyvenimui. Pavyzdžiui, „*Gyvoji etika*“ apskritai yra naujo *psichinės energijos* mokslo pradininkė. Ji primygtinai, nors dažnai ir užšifruota forma, kalba apie viską, ko senieji mokymai dar negalėjo pasakyti. Todėl šis Naujasis Testamentas yra daug didesnės apimties ir daugeliui žmonių per viena išikūnijimą nesuvokiamas. Jis taip pat paaiškina daugelį senų, kitados užkoduotų sąvokų ir atveria priėjimą prie naujų vienos Didžiosios Tiesos aspektų bei sampratų.

Vienas iš labiausiai stulbinančių pranešimų, krikščioniams likęs visiškai svetimas ir todėl atrodantis nepriimtinas, yra faktas, kad pradinis šaltinis, iš kurio kyla bei išminties semiasi visos pasaulio religijos, yra ne kažkur kosminiuose toliuose, o kad tai yra vyresnieji žmonijos Broliai ir Seserys, kurie yra ir bus mūsų dvasinių vadovų bendruomenė. Jie gyvena ne kosmoso tolybėse ir ne legendomis apipintame Danguje, o Žemėje, neprieinamame Žinančiųjų Mieste, šventojoje Šambaloje – slaptoje vietoje Transhimalajuose, nepasiekiamoje tiems, kurie nebuvo į ją specialiai pakviesti. Taip pat ir KRISTUS niekada nepaliko Žemės, o jau tūkstantmečius gyvena Šambaloje, žmonijos vidury, kad iš šios dvasinės būstinės Savo gantiškos psichinės energijos dėka galėtų vesti Savo mokinius ir pasekėjus tobulėjimo keliu.

Labai svarbu žinoti, kad visi anksčiau duoti mokymai ir Pasaulio arba Išminties Mokytojai atėjo iš to paties šaltinio, iš kurio kilęs ir naujasis Mokymas. Šį faktą gali patvirtinti ir lyginamosios pasaulio religijų studijos: pavyzdžiui, daugybė KRISTAUS ir BUDOS posakių panašūs kiti į kitą kaip du vandens lašai ir neretai sutampa kone žodis į žodį, iš ko galima spręsti, kad jie kilę iš tos pačios „mokyklos“.

Egzistuoja du pagrindiniai požymiai, iš kurių galima spręsti apie iš Šviesos Hierarchijos kylančių mokymų tyrumą: pirma, bendrojo labo siekimas, antra, visų prieš tai buvusių ir pirmąjį požymį atitinkančių mokymų asimiliavimas arba jų perėmimas.

Galima pastebėti, kad nei vieno pasaulio mokymo pradinėje formoje nėra neigiamų pasisakymų, tačiau prietaringi pasekėjai sugriovė bendrojo labo ir tarpusavio tolerancijos postulatą ir nustojo pripažinti kitus pasaulio mokymus, nors jie visi ir yra kilę iš to paties šaltinio. Taip atsirado daug kur sutinkamos pragaištingos formulės: „mūsų tikėjimas yra geresnis“ ar netgi „tik mūsų tikėjimas suteikia išganymą, o visi netikintys tu, kuo, pavyzdžiui, mes, krikščionys, tikime, yra pagonys ir šventvagiai ir turės Paskutinio teismo dienos laukti limbo būsenoje.“ Nuo tokios netolerancijos tebuvo vienas žingsnis iki inkvizicijos ir tų kraujo marių, kurias ji praliejo vardu būtent to Mokytojo, kuris bhakti jogą (meilės jogą) užrašė ant Savo vėliavos kaip aukščiausią principą. Iš tiesų, nėra didesnės piktadarystės pavyzdžio, nei tie dėl krikščioniškos meilės artimui nebuvimo liepsnojantys inkvizicijos laužai ir Bažnyčios prieš „skiepijimas“ tikėjimu kardai. Ir nors tokius brutalius veiksmus sušvelnino Apšvietos epocha, tačiau ekskomunikacijos ir amžino prakeikimo grėsmė liko, ir ji silpnoms ir įtaigai pasiduodančioms sieloms reiškia ne menkesnę išprievartavimą. Šių faktų nedera pamiršti, kad bent jau ateities kartos susilaikytų nuo tokių smerktinų metodų, kurie su meile neturi nieko bendro.

Šiandien neliko beveik nei vienos pasaulio religijos, kuri nebūtų taip nukrypusi nuo pirminės savo esmės, kad atitiktų du anksčiau minėtus požymius. Nei viena iš jų nebesilaiko bendrojo labo principo, o tik asmeninio. „Dvasios bažnyčios“ tapo „kūno bažnyčiomis“. Iš to galima daryti išvadą, kad visos be išimties pasaulio religijos buvo daugiau ar mažiau suklasotos – religinius šventraščius laikui bėgant pakoreguodavo tai vienas, tai kitas valdančiųjų sluoksnius. Būtent todėl būtina skubiai žmonijai perduoti naują, pagilintą ir ištyrintą pasaulio religiją.

4. Naujojo Mokymo knygos

Naujaji pasaulio Mokymą, visų ankstesnių mokymų kulminacija, rusų kalba užrašė „Agni jogos Motina“ šiuose originalo veikaluose:

Palaimintojo Mahatmos Maitrėjos Morijos darbai:

Morijos sodo lapai:

ŠAUKSMAS	§§ 387 ¹
NUŠVITIMAS	§§ 358

Naujoji epocha:

BENDRUOMENĖ	§§ 275
--------------------	--------

Gyvosios Etikos Mokymas, septynios temos:

AGNI JOGA	§§ 670
BERIBIŠKUMAS (2 dalys)	§§ 918
HIERARCHIJA	§§ 460
ŠIRDIS	§§ 600
UGNINIS PASAULIS I	§§ 666
UGNINIS PASAULIS II	§§ 470
UGNINIS PASAULIS III	§§ 618
AUM	§§ 600
BROLIJA I	§§ 610
BROLIJA II (2 dalys)	§§ 955

ŠAUKSMAS

Pirmoji „Morijos sodo lapų“ dalis pavadinta „Šauksmu“, nes ši knyga iš tiesų pateko į laukiančios ir ieškančios žmonių grupės rankas kaip „šauksmas naujam gyvenimui“. Joje, kaip ir visuose kituose veikaluose, spiralės forma suverti gilios išminties perlai: dėl šios sandaros atpažinti tiesiogines sąsajas tarp paragrafų sunku, tačiau jie paliečia visus žmogaus dvasinius centrus – vieną po kito arba visus sykiu. Tai taiklūs aforizmai, pateikti ritminga

¹ Knygų dalys ir paragrafų skaičius nurodyti tokie, kaip vokiškajame knygų variante. Nuo rusiškojo ir lietuviškojo jie gali skirtis. (Vert. past.)

poetine forma. Tačiau jie dažniausiai smarkiai užšifruoti: pavyzdžiui, jau pirmajame puslapyje kalbama apie „*brangų gyvenimo akmenį*“, tiksliau nepaaiškinant, kas tai yra: kalba čia iš tiesų eina ne apie kokį nors brangakmenį, o apie psichinę energiją, kuri yra brangiausias žmonijos brangakmenis.

Ieškančiajam reikia susiorientuoti uoliai studijuojant visus veikalus ir medituojant, alegorinės užuominos turi kurį laiką bręsti sąmonėje, kol kaip sėklos sudygs ir iš jų pražys nuostabios pažinimo gėlės. Visi šių knygų žodžiai ir sakiniai, nors pirmą kartą skaitant neretai juos ir sunku teisingai suprasti, yra didžiai reikšmingi ir skatina skaitantį giliai susimąstyti ir įminti slapta jų prasmę.

NUŠVITIMAS

Ieškantysis, jau gavęs atsakymą į „*šauksmą*“, antroje dalyje randa „*nušvitimą*“, ką išduoda ir pats knygos pavadinimas. Šioje knygoje ieškantysis nuostabiais Mokytojo žodžiais gauna daugybę nurodymų ir gyvenimiškų patarimų, kaip rasti priėjimą prie naujojo pasaulio ir tapti vienu iš naujos šakninės rasės daigų. MORIJA kaip šakninis MANU nustatytu laiku padės pamatą naujai, šeštajai šakninei rasei, todėl dabar, plintant „*Agni jogai*“, yra renkami gabūs žmonės, kurie, aktyvavę *agni* (psichinę energiją), pasirodys esantys tinkami būti naujos šakninės rasės atstovais.

Kas nepajuto atliepo „*Šauksmui*“, tas yra dar nepribrendęs dideliems ateities uždaviniams ir turi pasitenkinti mažesnėmis gyvenimo užduotimis. Ne kiekvienam norisi stebėti naujosios epochos aušrą: labai mažas yra būrelis pionierių, pradedančių kurti Naująją Erą.

„*Nušvitime*“ nurodyti esminiai Mokymo pagrindai:

„*Bičiuliai! Keturiomis akmenimis grįskite savo veiksmus.*“

Pirmasis – Pagarba **Hierarchijai**.

Antrasis – **Vienybės** suvokimas.

Trečiasis – **Atitikimo**² suvokimas.

Ketvirtasis – Kanono „*Tavuoju Viešpačiu*“ taikymas.

Pirmajam įdiegti pasitelkite visą savo meilę. Prisiminkite gražiausias vaikystės šypsenas, ryškiausius saulės spindulius ir pirmąją paukščio giesmę už lango.

Antrajam – apsiginkluokite dienos ginklais, pasiimkite savųjų veiksmų šarvus ir atgai vinkite dvasią tyro vandens gurkšniu.

Trečiajam – išsirinkite darbo kambaryje aukščiausią statmeną liniją. Tai bus Plano dydis. Visą nepasitenkinimą, susierzinimą ir silpnumą mintyse pridėkite prie Pasaulinio Plano ir žiūrėkite, ar nerasite kokios įsikalbėtų nuotaikų vietelės.

Ketvirtajam – įsivaizduokite žvaigždžių pasaulio begalybę. Iš tiesų Dievas turi daug namų – ar turime teisę bent vieną iš jų apjuodinti? Prisiminę duotąjį kanoną, įsivaizduokite, kaip iš aklinių namų išeinatė į šviesą. Taip ateis pas jus visa, ko jums reikia.

Ant pirmojo akmens nupieškite Balandį. Ant antrojo – Karį. Ant trečiojo – Koloną. Ant ketvirtojo – Saulę.“ (NUŠVITIMAS, § 234. 1924 - IX - 9)

Apie pagarbą Hierarchijai ir Visaesančiojo vienovę kalbama ir 28-oje bei 29-oje paskaitose. Apie atitikimą (bendramatiškumą) Mokytojas sako štai ką:

„Dabar patobulinsime savo žinias apie bendramatiškumo dėsni:“

Statybininkas turi žinoti, kaip paskirstyti svorį namo kolonomis. Pažeidus bendramatiškumą, prasideda griuvimas, šventvagystė, melas, išdavystė ir kiti bjaurūs reiškiniai.

Ar gali stovėti pastatas, kur blusai priskiriamos milžino savybės, kur kivirčijamasi dažniau nei ieškoma Dievo, kur uragano sukūrys lyginamas su uodų spiečiu?

Sėkmingo kūrimo sąlyga – visiškas minties ir išraiškos atitikimas – tai grožio ir tiesos pamatas. Taikyti tai gyvenime be nutylėjimų ir perdėjimų nėra lengva.

² Atitikimo dėsniui apibūdinti knygoje dar vartojamas žodis „bendramatiškumas“ (vert. past.).

Atidžiai stebi Vedantieji savo bendradarbius, kad jų pasisakymai atitiktų tikrąją prasmę. Tik taip gali bendradarbiauti skirtingo būdo būtybės.

Geriausia vertinti pagal grožio principą, nes negražu pasakyti: „Aš įleisiu milžiną į skrynelę“ arba „Erelis sklendžia kaip višta.“

Dažnai sulūžta net ir geriausi aparatai, jei juos naudoja ne pagal paskirtį. To lengva išvengti šiek tiek sukaupus dėmesį.“ (NUŠVITIMAS, § 208. 1924 - VII - 19)

Gebėjimas teisingai įvertinti kiekvieną įvykį, teisingai elgtis su kiekvienu reiškiniu, objektyviai vertinti dalykus, teisingai suvokti savo bei kitų žmonių veiksmus, visur ir visada turėti saiko jausmą ir niekada neperžengti žinomų ribų – tai aukštos kultūros požymiai, kuriais šiandien pasižymi tik labai nedaugelis. Tačiau būsimos šeštosios rasės atstovams šie gebėjimai yra privalomi.

Esant šių aukštos kultūros požymių trūkumui, dauguma šiuolaikinių žmonių nuolat pažeidžia atitikimo dėsnį ir todėl dažnai klysta, apsijuokia bei pakliūva į apgailėtinas situacijas. Jei žmogus įsivaizduoja esąs tas, kas iš tiesų nėra, ir pamokslauja kitiems apie dalykus, kurių pats nesupranta ir nesugeba, ir jei pats elgiasi visiškai nelogiškai, tuomet jis visų pirma pažeidžia atitikimo dėsnį.

Ketvirtasis Naujojo Pasaulio pamatinis akmuo – kanonas „Tavuoju Viešpačiu“ arba „Tebūnie tavojo Dievo valia“ – yra aukščiausios kultūros ir didžiausios tolerancijos įsakymas. Būtent dėl jo nesilaikymo labiausiai ir kenčia šiuolaikinė žmonija. Jei būtų laikomasi šios taisyklės, skirtingų grupių atstovai galėtų taikiai diskutuoti, išnyktų kasdienis dirglumas ir konfliktai, labiau atsiskleistų pažiūrų panašumai.

Pereinamuoju laikotarpiu nuo senosios prie naujosios pasaulėžiūros šis kanonas yra itin svarbus: Naujojo Mokymo atstovai turi bet kokia kaina išvengti tų klaidų, kurias daro krikščionių bažnyčios kovodamos ne tik tarpusavyje, bet ir žiauriais būdais naikindamos kitatikius. Šios klaidos daugiau nebeturi kartotis. Religijos vardu nevalia niekada griebtis ginklo, net ir ginantis. Čia tegalima priešintis pasyviai ir prašyti pagalbos iš aukščiau.

Niekas neturi būti persekiojamas ir niekam neturi būti kenkiama profesinėje srityje kokio nors mokymo vardu. Galima tik parodyti ir išaiškinti akivaizdžias priešingos pusės klaidas ir nežinojimą. Tokie dvasiniai susidūrimai dažnai yra netgi būtina kovos forma, kurią galima vykdyti visiškai taikiai. Be dvasinės kovos tiesa niekada nelaimės, be jos niekada nepasieksime būtino dvasinio lygio.

Ribotos dvasinės pasaulėžiūros atstovai, nepasiekę tokių aukštesnių išvalgų, kaip iš tiesų kultūringi žmonės, dažniausiai yra linkę savo nuomonę laikyti vienintele teisinga ir neklaidinga, o kito žmogaus – klaidinga ir su trūkumais, net jei ir negali to įrodyti. Visai kas kita yra tuomet, kai žmogus turi įrodymų, – tuomet apginti tiesą ir atskleisti nežinojimą yra ne tik tokio žmogaus teisė, bet ir pareiga. Visgi daugelis žmonių stengiasi bet kokia kaina pasirodyti teisūs, net jei jų argumentai ir neturi jokio loginio pagrindo. Tokiems žmonėms aiškinti negalima ir nereikia – verčiau jau trauktis jiems iš kelio. Tokiu atveju likimas pasirūpins teisingu jų pamokymu – jei ne šiame, tai vėlesniame gyvenime.

„Nušvitime“ rašoma: „**Pakylėjantis kanonas „Tebūnie tavojo Viešpaties valia“** – Naujojo Pasaulio pagrindas. Anksčiau skaitėte: „Manoji dvasia neprieštarauja, kad tavo išganys tavasis Viešpats“. O dabar sakykite: „Manoji dvasia džiaugiasi, kad tavo išganys tavasis Viešpats.“ Iškilmingai Sakau: „**Viešpatie tavasis, gyvuok!**“ – čia glūdi išganymas. Taip sakykite visiems; turite pripažinti vienas kito Viešpačius – tik tokiu būdu nueisite iki Vienatinio.

Kur galima susitrenkti, ten reikia būti atsargiam, kad nesukeltume pasipiktinimo. Kur nesiklausoma, ten reikia prisiminti posakį „Tegyvuoja tavasis Dievas“. Ten, kur karaliauja materializmas, jį galima nugalėti tik sugretinus žemiškąją materiją su kosmoso didybe. Svarbiausia – nebūti prisirišus prie žemiškųjų dalykų.

Kodėl Kristus, anot legendos, nužengė į pragarą? Mokytojas kreipėsi į žemiausius astralinio pasaulio sluoksnius ir pasakė: „Kam žemiškomis mintimis amžinai sieti save su Žeme?“ Ir daugelis sukaupė naują drąsą ir pakilo aukščiau. Taigi, ieškokite dieviškumo kiekviename ir pripažinkite Jį. Reikia tai iš esmės suprasti, tačiau dar svarbiau – šypsotis dvasioje. Kai tai,

kas sunkiausia, tampa taip lengva, kaip paukščiams – skrydis, tuomet net ir suakmenėjusius galima sujungti į statinį – kiekvienas gali netgi tapti Kristumi, Statytoju.“ (NUŠVITIMAS, § 211. 1924 – VIII - 2)

Tesivadovauja GYVOSIOS ETIKOS draugai ateityje šiuo kanonu, kadangi jie garbina ir pripažįsta visus Pasaulio Mokytojus: KRIŠNĄ, BUDĄ, KRISTŲ, MAHOMETĄ, ZARATUSTRĄ, MORIJĄ ar kurį kitą. Visi jie atėję iš to paties dvasinio centro. Deja, nesuprantantys ir netolerantiški visų pasaulio religijų fanatikai dar negali ir nenori pakęsti kito Pasaulio Mokytojo ar Dievo Sūnaus šalia savojo ir kone išiunta vien paminėjus kitų Pasaulio Mokytojų vardus ar patarus šiuos taip pat garbinti. Tačiau GYVOSIOS ETIKOS draugai (pirma kartą iš visų religinių judėjimų Žemėje) pripažįsta visus tikrus Mokytojus ir religijų steigėjus, ateinančius iš vieno Šviesos Hierarchijos šaltinio. Deja, šiais laikais egzistuoja ir daug plagiatorių, apsimetančių Išminties Mokytojais, kad, tarnaudami Šetonui, sukeltų sumaištį ieškančiųjų tarpe. Juos dažnai sunku atpažinti, nes visi jie slepiasi po šviesos kauke. Apsimetėlis visuomet rodisis kitiems tik kaip nekaltas, doras žmogus, kad pakerėtų ir apgautų savo auką.

Tačiau pirmiausia mes garbiname VIENATINĘ, NEIŪVARDIJAMĄ Dievybę, kuri yra ne asmuo, ne Dievas-Tėvas ir ne Deivė-Motina, o juos toli pranokstanti milžiniška Visata, kurios Aukščiausias Protas varo ir judina visa, kas joje gyvena. Net ir kiekvienas atomas yra dalelė šio dieviškojo PIRMINIO AŠ, kurio mes, žmonės, negalime pažinti ir suvokti protu. Todėl krepiamės į vyresnius žmonijos Brolius ir Seseris, kurie yra tiltas į Aukštesnįjį Pasaulį, nes žinome, kad, nepripažinus šių žmonijos Vadovų ir jais nesekant, dvasios slenksčio peržengti neįmanoma. Todėl mylime visus be išimties Išminties Mokytojus ir Šviesos Hierarchijos religijų steigėjus ir vertiname Jų darbą ir didžias aukas, kuriuos Jie atlieka žmonijos išgelbėjimo vardan.

BENDRUOMENĖ

Raginimas kurti bendraminčių draugų ir bendradarbių bendruomenes dar niekada planetos istorijoje nebuvo toks primygtinis, kaip dabar. Bendruomenės idėjos teigimas prisideda prie žmonijos vystymosi. Bendruomenės pamatas yra minties laisvė, Hierarchijos garbinimas ir darbo kultivavimas. Darbo sėklos išdžiūsta, jų nepalaisčius bendruomenės lietumi. Kas džiaugiasi, kad neprivalo dirbti, negali būti bendruomenės bendradarbiu.

Bendruomenė yra vieninteliai vartai į pažangą ir darbo džiaugsmą. Šiuolaikinis mokslas bei ekonomika taip pat turi pereiti prie bendruomenės idėjos. Ir menininkas be savo klausytojų ar žiūrovų būtų niekas, ir netgi Pasaulio Mokytojas Savo užduotį atlikti gali tik per Savo mokinius ir pasekėjus.

Bendruomenė yra žinių ir grožio buveinė. Nors ir turi būti hierachiškai struktūruota, jai negalima vartoti prievartos ar riboti narių laisvę. Jos nariai laisva valia pripažįsta autoriteto viršenybę, tačiau jis nebūtinai turi būti suteiktas iš aukščiau, kadangi tai vėl galima būtų laikyti prievarta. Autoritetas turi pranokti kitus savo pasiekimais – iš to ir kyla jo veikimas. Tokiu atveju bendradarbiavimas bus savanoriškas, nes tai – vienintelė protinga ir ilgalaikė žmonių bendrabūvio, draugystės bei gerų santykių, besitęsiančių net ir po mirties, palaikymo forma.

Naujajai bendruomenei nesvarbūs nei šeimyniniai saitai, nei seni ryšiai, jei sąmonės lygis nėra vienodas.

Svarbiausios bendruomenės savybės yra tvirtumas, vidinė taika, dėkingumas, saikingumas, tikslumas, budrumas, greitumas ir vidinė pusiausvyra. Iš kitos pusės, bendradarbiavimą žlugdančios savybės yra nenuoširdumas ir veidmainiškumas. Be to, būtina atsisakyti smulkmeniškų įpročių. Bendruomenė nepripažįsta tokių sąvokų kaip piktumas, nelygybė ir pavaldimumas. Kiekvienas žmogus privalo kurti savo gyvenimą nuosavais pasiekimais, o ne tėvų ar protėvių. Taip pat ir nežinojimas bei užsispyrimas yra nesuderinami su bendruomene. Išoriniai ženklai, tokie kaip laipsniai, yra visiškai beverčiai – tik vidinis tobulėjimas ir dvasinė vertė yra reikšmingi. Tik tokiu būdu žemiškasis išikūnijimas įgauna tikrą prasmę. Kas nepripažįsta bendruomenės, tas kelia grėsmę visuomeninei tvarkai ir veikia destruktiviai, o kas ją dar ir žemina, tampa išdaviku. Tik tas, kuris ją sąmoningai pripažįsta, gali tobulėti ir padėti

daugeliui žmonių – o tai yra didžiausias džiaugsmas. Tikras bendruomenės narys niekuomet nebus kapitalistas.

AGNI JOGA

„Palaimintasis MAHATMA, Kuris perdavė knygas „Šauksmas“, „Nušvitimas“ ir „Bendruomenė“, davė daug patarimų ir dabar supažindina mus su „Agni joga“. Surinkome šiuos tikslingus nurodymus, kad jais galėtų naudotis tie, kurie ieško žinojimo.

Sanskritas ir senzaras suteikia interpretacijai ypatingą prieskonį ir kitos kalbos ne visada turi atitikmenų. Nepaisant to, pasakymų prasmė išliko tiksli. Tie, kurie dalyvauja dabarties gyvenime, atidžiai skaitys šį šimtmečių patirtį spinduliuojantį **Išminties Mokymą**.“ („Agni jogos“ išanginis žodis)

Jogos sąvoka išsamiai paaiškinta pirmoje paskaitoje „Tiesa apie jogą“. Rekomenduotina vis apie tai paskaityti, nes apie jogą Vakaruose jau paplitę labai daug klaidingų pažiūrų. Neretai joga painiojama su gimnastika ir kvėpavimo pratimais. *Agni joga* ir aukštesnės džnana ir bhakti jogos sistemos su tuo neturi visiškai nieko bendro: tai yra grynai dvasinės sistemos, skirtos vien dvasiniam tobulėjimui, priešingai nei žemesnioji hatha joga, kuri tarnauja tik fiziniam kūnui. Žinoma, niekam nedraudžiama užsiimti kvėpavimo pratimais, tačiau jie niekada nebus esminė geros jogos sistemos dalis.

Tikra joga apima ne kūno, o vien tik dvasinių gebėjimų ugdymą, tobulinimą ir psichinės energijos įvaldymą! Kūno treniruotės involiucijos metu buvo įtrauktos į pirmąją jogos formą – hatha jogą – tačiau šiandien, evoliucijos akivaizdoje, šis metodas yra visiškai atgyvenęs. Tikriems ir atsakingiems mokiniams, einantiems dvasiniu keliu, jo negalima praktikuoti, nes mechaniški pratimai, skirti čakroms pabudinti, kelia pavojų centrams ir jie gali „perdegti“, kas neišvengiamai sukeltų žmogui dvasinę bei fizinę žalą. Teiginys, kad hatha joga suteikia sveikatą ir jaunatviškumą, yra neteisingas. Ligos, kaip rašoma dviejuose knygos „**Psichinė energija**“ tomuose („Spiralės“ leidykla (*Spirale-Verlag*), Lincas) dvasiniame kelyje yra ne tik neišvengiamos, bet kartais netgi būtinos psichinei energijai išmėginti.

Deja, Vakaruose apie hatha jogą skleidžiama labai daug propagandos, o kitos sistemos vertinamos mažiau: viena vertus todėl, kad jos kukliai laikosi nuošalyje, bet dar labiau dėl to, kad jos reikalauja atsisakyti neigiamų savybių, kas domina tik labai nedaugelį. Kaip rodo patirtis, taip vadinamiems jogos aspirantams daug lengviau keltis penktą valandą ryto, mankštintis ir dar penkiolika minučių pastovėti ant galvos, nei atsisakyti mėsos, alkoholio, nikotino bei nugalėti savo dirglumą, liežuvavimą ir kitas neigiamas savybes.

Agni joga yra gyvenimo mokymas. Jis apima visus gyvenimo klausimus ir dabar pradeda tyliai rodytis net ir ten, kur apie jį nėra tiesiogiai žinoma: idėjos, būtinos paskatinti evoliucijos eigą, iš subtilių sferų smelkiasi jau ir į besidominčių dvasininkų mąstymą, kurių, dėkui Dievui, pasitaiko kai kuriose bažnyčiose.

Agni joga duoda daugybę praktinių patarimų bei nurodymų kasdieniam gyvenimui, skirtų gerovei visų tų, kurie siekia žinių ir tobulėjimo. *Agni joga*, visų pirma, priartina žmogų prie Subtiliojo bei Ugninio pasaulių. Šis naujųjų laikų mokymas veda prie konstruktyvių darbų ir pagal planą skatina žmonijos ir planetos evoliuciją. Kadangi jis praktikoje reikalauja aukų, jo laikytis, žinoma, nelengva – ypač pradedantiesiems, kadangi reikia keisti kasdienio gyvenimo įpročius. Nepaisant to, laimingas yra kiekvienas, kuris sąmoningai, rimtai ir džiaugsmingai pradėjo eiti šiuo sunkiu keliu.

Šviesos joga – tai aukščiausia pusiausvyra, tai iškiliausias ir patikimiausias kelias ir tuo pačiu kvietimas rinkti šeštąją šakninę rasę. Ji dar vadinama pasaulius jungiančia gija.

Praktikuojantis šią sistemą (*agni jogas*) – ne svajotojas, o drąsus kovotojas už Naująją Epochą ir tiesos gynėjas. Jam svarbiausia – darbas ir veikla bendram žmonių labui. Tikras jogas gyvenime nekrinta į akis, įsilieja į bendruomenę, nesišalina gyvenimo, apeina tautinius įpročius ir viduje priklauso ne tam tikrai tautai, o yra pasaulio pilietis.

Agni jogas veikia kaip ugninis fakelas ir jo veikla remiasi tvirtu tiesioginiu ryšiu su tolimaisiais pasauliais. Jo centrų ugnis jaučia visus geologinius ir atmosferos sukrėtimus bei

tautų pokyčius. Savo jautrumo dėka jis pažįsta ir magnetines sroves, iššaukiančias kosminius reiškinius. Jo uždavinys yra padėti žmonijai pakilti į aukštesnį sąmonės lygį. Tikras jogas gali prieiti ir prie Aukštesniosios Visatos Vadovybės. Jo ugninės mintys yra galingos ir keičia pasaulėvaizdį, dėl ko jis būna aršiai persekiojamas ir šmeižiamas. Jo ligos dažniausiai kosminės prigimties. Kurdamas dvasioje jis sujungia tai, kas matoma, ir tai, kas neregima.

BERIBIŠKUMAS

„Beribiškumas“ – pati sudėtingiausia ir taip jau sunkiai suprantamos „Agni jogos“ serijos knyga. Kai kurie sakiniai – smarkiai užkoduoti: tai buvo būtina norint apsaugoti šiuos išminties perlus. „Beribiškume“ skaitome apie atomų psichinį gyvenimą, dvasios psichodinamiką ir psichinius grūdus; be to, šioje knygoje duota daug užuominų apie psichinę energiją. Daug dėmesio skiriama ir tokioms temoms kaip dvasia, dvasios grūdas, kosminė ugnis ir fohatas – kosminė elektra.

Mintims šiame veikale teikiama didelė reikšmė, nes mintis – tai raktas į beribiškumą, ji apvaisina viską, kas egzistuoja, be to, joje glūdi nuosava kūrybinė energija. Žmogaus mintis jau yra kosminė ugnis – arba kurianti, arba naikinanti – ir ji su didesne ar mažesne galia skverbiasi į erdvę. Deja, žmonės kol kas pažįsta tik grubios formos ugnį, bet ir ji tarnauja įvairiems tikslams – ne tik destruktiviems, bet ir naudingiems. Tačiau egzistuoja daugiau subtilesnių ugnies rūšių: pavyzdžiui, ne tik pati dvasia yra ugnis, bet ir fohatas, parafohatas ir panfohatas – aukščiausios kosminės energijos, kurios žmogaus dvasiai nebesuvokiamos.

Kiekviena besiveržianti mintis jau yra ugnis, ji erdvėje kuria formas ir suteikia dvasiai sąmonę. Tyra mintis kosmose nubrėžia šviesų brūkšnių, o blogų minčių sfera suformavusi tamsų astralinės energijos sluoksnį aplink Žemę, kuris astraliniam pasaulyje kietesnis už akmenines lubas. „Beribiškume“ pirmą kartą paaiškinama žmonėms nauja *kosminio magnetizmo* sąvoka. Kosminio Magneto suvokimas padės žmonijai suprasti perversmus planetoje, nes jis yra ta būties galia, kuri formuoja ateitį ir sukelia kosminius pokyčius. Valstybių ir imperijų sužydėjimas ir išnykimas yra susiję su Kosminiu Magnetu, nes jo dėsniai kreipia evoliucijos eigą.

Kosminio Magneto kūryba yra Aukštesniojo Proto valia. Per ją įtempiami ne tik visi žmonių siekiai, bet ir psichinis elementų gyvenimas. Kosminis Magnetas į vieną, gyvybę gimdančią jėgą sujungia ir pirminius pradus, jis apjungia savyje visas energijas, suteikia nepajudinamą trauką ir tuo pačiu sustiprina gyvybinį pulsavimą. Tūkstantmečių bėgyje Kosminiai Magnetai yra keletą kartų išdėliojami ir pritraukia kūrybines energijas, kurios keičia tautų, rasių ir visos planetos gyvenimą taip, kad jis tekėtų Aukštesniojo Proto norima evoliucijos kryptimi.

Ne be reikalo ši knyga vadinasi „Beribiškumas“. Mokslininkai iki šiol ginčijasi, ar pasaulis turi ribas, ar ne. Katalikų bažnyčia pasisako už Visatos ribotumą, nes antraip sugriūtų jos pasaulėvaizdis, pagal kurį Žemė yra Visatos centras. Dėl to katalikų bažnyčios inkvizicija 1600 metais po septynerius metus trukusių kankinimų ir sudegino ant laužo narsų beribiškumo idėjos gynėją, išmintingą dominikonų vienuolį Džordano Bruno. Tačiau Visatos beribiškumo nepanaikinsi net ir tokiu krikščioniškos artimo meilės išniekinimu – jis realiai egzistuoja, nesvarbu, ar jį neigsime, ar ne. Nes juk jei Visata turėtų ribas, tai būtų galima jas kažkur aptikti – tačiau kas būtų už tos ribos?! Deja, žmogaus sąmonė gali suvokti tik tris išmatavimus. Nors matematikai ir stengiasi atskleisti ketvirtojo išmatavimo paslaptį, tačiau ir jis nėra paskutinis. „Agni joga“ argumentais, turinčiais įrodomąją galią, pasisako už Visatos erdvės beribiškumą ir laiko begalybę, nes čia ir glūdi tiesa. Tačiau šios tiesos lobynas atsiveria tik tam, kuris prasiskverbė iki kosminių jėgų supratimo. Tik tada šios išvalgos gali nuvesti žmogų prie nuostabaus žinojimo ir didžiųjų dvasios aukštumų. Vis dėlto beribiškumą pirmiausia galima atrasti tik tikėjimo galia. Juk ir matematikoje nėra tokios skaičių sekos, kurios, ar ji būtų daugiau, ar mažiau nulio, negalima būtų tęsti iki begalybės.

HIERARCHIJA

Knygoje „*Hierarchija*“ Mokytojas kalba apie *Vyresniuosius žmonijos Brolius ir Seseris*, apie *Šviesos Hierarchiją*, apie Hierarchus arba Valdovus, Mokytojus ir jų mokinius bei apie *Pasaulio Motiną*. Vyresnieji Broliai ir Seserys, kurių dauguma atkeliavo iš kitų planetų, savo vystymusi yra atitinkamai pralenkę Žemės gyventojus, nes gyvenimas skirtingose planetose prasidėjo ne vienu metu. Taip jau kosmose yra, kad dvasiniai mokytojai persikelia iš senesnių savo išsivystymu planetų į jaunesnes planetas, kad šiose vadovautų gyvenimo raidai. Pavyzdžiui, mūsų atveju Vyresnieji Broliai ir Seserys atkeliavo iš Žemės sesers Veneros tam, kad pradėtų organizuoti žmonijos evoliuciją. Tai – neišvairduojama auka, nes jiems tenka nešti visą žmogiškosios sąmonės našta. Be to, kad paspartintų žmonijos evoliuciją jie netgi atsisako paranirvanos būsenos. Šie Vyresnieji Broliai ir Seserys – tai spindinčio kelio kelrodžiai, kaip Pasaulio Mokytojai ir religijų steigėjai skelbiantys, kad Žemės gyventojai gali pasiekti dievažmogio būseną.

Vyresniųjų Brolių ir Seserų bendruomenė vadinama Šviesos Hierarchija. Tai – Jokūbo laiptai, minimi Biblijoje, tai – Archangelai ir aukščiausios visų šventraščių dvasios. Šviesos Hierarchija taip pat yra ir viršnacionalinė, tarpplanetinė Vadovybė, vykdanči Aukštesniojo Proto valią.

Istoriniai faktai įrodo, kad Hierarchijos pasiuntiniai ne kartą yra perdavę tiesioginių nurodymų ir žinių įvairioms Žemės vadovybėms. Hierarchija turi kosminių pokyčių planą, nes ji – dvasinis žmogiškosios energijos centras. Peržengti planetos gyvenimo ribos neįmanoma, jei žmogus nėra priimtas į Hierarchiją kaip mokinys ir galiausiai kaip pašvęstasis.

Aukščiausi šios dvasinės bendruomenės nariai vadinami Hierarchais arba Valdovais. Jie yra pirmieji vieno iš kosminių spindulių atstovai. Kosminių spindulių tikslas – suteikti žmonijai galimybę išvystyti tam tikras savybes ir gebėjimus. Šie Hierarchai, dar vadinami *Išminties Sūnumis*, taip pat renka ir naująją rasę. Juk žmonijos vystymosi planas apima daugybę milijonų metų. Vien jau dabartinis žmonijos amžius siekia jau aštuoniolika milijonų metų.

Žmonija turėtų vykdyti Hierarchijos nurodymus savo pačios labui, tačiau dažniausiai ji juos ne tik paleisdavo vėjais, bet dar ir iškreipdavo ar išversdavo į priešingą pusę, kas labiausiai pastebima krikščioniškose konfesijose. Hierarchija yra geriausia žmonijos vadovė ir sergėtoja, be to, dar ir vienintelis kelias, kuriuo einant vis labiau ir labiau vystosi psichinę energiją.

Norint bendradarbiauti su Hierarchija būtinas ypatingas tvirtumas ir pasiryžimas, nes net ir nedidelė neištikimybė sukelia daugybę sunkumų, kadangi ji pažeidžia veikiančią Kosminio Magneto energiją. Hierarchijos dėsnis – vienintelis kūrybinės galios vedantis principas ir jos viršūnė. Vis dėlto Hierarchija atsisako bet kokios prievartos ir laisvos valios apribojimo. Jos pasiekimai remiasi tik savanoriškumu, kadangi žinantysis savo paties labui prisitaiko prie atpažintos kosminių dėsnių valios. Hierarchijos galia – Kosminis Magnetizmas, kuris yra su dar Aukštesniais Pasauliais jungianti grandis. Hierarchija – tai dvasios tvirtovės centras ir dieviškųjų energijų Žemėje atstovė. Reikėtų net ir vaikus pratinti galvoti apie Hierarchiją, kad jie Joje atrastų būtiną ryšį dvasiniam tobulėjimui, jei tai dar nebuvo įvykę ankstesniuose išikūnijimuose. Žmonės privalo išmokti kreiptis į Hierarchiją, nes žmonija savo galias gavo ne pati iš savęs, o per Hierarchiją. Taigi, žmonija gali išsigelbėti tik pripažinusi Hierarchiją. Aukščiausią Išmintį ji suvoks tik supratusi Hierarchijos dėsnius. Nuodėmė prieš Hierarchiją ir Jos nepripažinimas neišvengiamai veda prie pasaulinės katastrofos. Todėl žmonių sąmonėje reikia pažadinti suvokimą, kad Žemei vadovauja Hierarchija.

Apie „**Pasaulio Motiną**“ kalbama 30-oje paskaitoje. Pats laikas žmonijai priminti apie mūsų planetos sesers Veneros Deivę-Motiną, nes, nepripažinus moteriškojo principo, Dievo samprata niekuomet nebus pilna. Taip pat ir moterys visoje Žemėje susigražins savo natūralias teises, o skriauda, kurią joms teko išgyventi praktiniame gyvenime, baigsis. Tik tokiu būdu bus atstatytas abiejų pirminių pradų lygiateisiškumas.

ŠIRDIS

Nors atskiros „*Gyvosios etikos*“ knygos ir turi tam tikrus pavadinimus, jos nagrinėja ne vien tik tą temą. Kiekvienoje knygoje gilnamasi į visus „*Gyvojoje etikoje*“ keliamus klausimus, tačiau dažniausiai – pasirinktos pagrindinės temos kontekste.

Pasakyta, kad tik širdis gali rasti kelią į Hierarchiją. Širdis taip pat yra gelbėjantis tiltas į Subtilųjį Pasaulį. Joje glūdi entuziazmo „brangenybių skrynelė“. Ji yra liepsnojantis magnetas ir ne tik svarbiausias žmogaus fizinis organas, bet ir dvasinis židinytis bei pagrindinis centras, galintis užmegzti ryšį su Aukštesniuoju Pasauliu.

Itin išlavinta širdis saugo nuo klaidų, pavojų, apsirikimų ir nukrypimų. Tuo tarpu širdis, pasidavusi blogiui, nuolatos sąmoningai ar nesąmoningai šaudo nuodingas strėles. Tačiau pasiaukojanti širdis – ypatingas džiaugsmas Aukštesniajam Pasauliui. Drąsi širdis nepaliaujamai spinduliuoja palaimą, ji atsiveria verždamasi Hierarchijos link. Širdis yra mums iš aukščiau suteiktas organas ir todėl – Visatos dalis; joje glūdi žmogiškosios energijos potencialas. Širdies tobulėjimo pagrindas – etika. Ugninė širdis veda į meilės ir kosminės ugnies pasaulį. Ugninė širdis demaskuoja tamsiųjų triukus. Ji visuomet primena apie dvasinę šviesą, o esant chaosui suvirpa. Uginga širdis – tai didis altorius, dvasios šventykla ir Šviesos ginklas – ji puikiai suvokia savo nuostabius darbus ir nuolatos tobulėdama veda į Beribiškumą.

„*Gyvoji etika*“ pradeda širdies epochą. Todėl ir MAITRĖJA MORIJA aukoja Savo Širdį pasaulio išganymui ir ragina visas ugingas širdis sekti Jo didžiu pavyzdžiu.

Širdį reikia saugoti, kad nenutrūktų *sidabro gija* – mokinio ryšys su Mokytoju. Jautri širdis reaguoja į viską, net į žemės drebėjimus, o pavojaus valandą ją skauda. Širdis yra organizmo saulė, žmogaus psichinės energijos organas ir sąmonės buveinė. Širdies kalba – pati gražiausia. Tobulinti ir lavinti širdį – viena iš svarbiausių užduočių ateičiai.

UGNINIS PASAULIS

Pagrindinė trijų „*Ugninio pasaulio*“ tomų tema – *agni* ir įvairios kosminės ugnies formos. Daug rašoma apie Subtilųjį ir Ugninį pasaulius. Žmogui, neišvysčiusiam *agni*, neįmanoma patekti į Ugninį pasaulį. *Agni* – dvasios ugnis – yra pirmoje vietoje. Tai varančioji visų minčių jėga ir toji vertinga dvasinė substancija, kuri nubaido baimę. Ji – drąsos pamatas: be *agni* narsos nebūna.

Apie Subtilųjį ir Ugninį pasaulius kalbama atskirose paskaitose. Todėl čia užteks paminėti svarbiausius dalykus apie erdvinę arba kosminę ugnį, jei apie tai dar nebuvo rašyta abiejuose „*Psichinės energijos*“ tomuose.

Joks mokymas dar nėra iš tolo nėra tiek daug kalbėjęs apie kosminę ugnį kaip „*Agni joga*“. Ugnis – pirmasis ir svarbiausias pradinis elementas, nes tik jis, būdamas tiek matomos, tiek nematomos būsenos, suteikia energijos judėti ir gyventi. Taigi, ugnis kaip temperatūra egzistuoja ir visuose kituose pradiniuose elementuose – vandenyje, ore ir žemėje. Tačiau ji – ne tik išjudinanti ir kurianti energija, bet ir geriausia valymo ir skaistinimo priemonė. Ugnis – gyvybės žadintoja, bet ir griovėja. Žvelgiant iš kosminės perspektyvos, viskas atsiranda per ugnį ir joje baigiasi.

Aukščiausia ugnis yra meilės ugnis, ji, kaip ir entuziazmas, glūdi širdyje. Širdies ugnis padeda atskirti šviesą nuo tamsos. Ugnis atsiskleidžia ir žmogaus temperamente, pulse ir sielos sukrėtimuose. Jausmai ir aistros taip pat gali iššaukti ugnį. Tačiau geriau yra savyje įžiebtį šventąją ugnį, kad galėtume priimti ugninį krikštą. Ugninis krikštas – tai kosminiais įstatymais paremtas aktas, atliekamas priimant mokinį į Hierarchijos gretas.

Šiandien daugelis žmonių jau jaučia artinantis stiprią kosminę ugnį. Dabar jau nuo mūsų priklauso, kaip pasinaudosime šiuo elementu. Norint įvaldyti kosminę ugnį, reikia suvokti ir aktyvuoti psichinę energiją, nes psichinė energija yra ne kas kita, kaip kosminė ugnis. Todėl kosminiai įvykiai vieną dieną privers žmones susimąstyti apie ugnies pasaulį ir artėjan-

čia ugninę epochą. Nebetoli tas laikas, kai visa, kas ateinančiai evoliucijai netinkama ir ne-naudinga, bus sunaikinta ugnies. Taigi ši ugnis žmogui gali būti ir pavojinga. Ugnis ir vanduo turi visur būti pusiausvyroje, tačiau šiuo metu Žemėje taip nėra, nes mokslas, pasitelkdamas ugnį, kariauja su vandeniu ir tokiu būdu teršia ir naikina gyvybiškai būtina vandenį.

Tad žaisti su ugnimi gali būti labai pavojinga: riba tarp malonios šilumos ir skausmingo nudegimo ir dvasinėje srityje labai plona. Ugnies pasaulis – itin sudėtingas, todėl būtina kuo daugiau apie jį sužinoti, studijuojant psichinę energiją.

AUM

AUM (tariama OM) – aukščiausia maldos forma ir galia. Šiame žodyje glūdi aukščiausia vibracija, kuri, ją giedant prieš malda ar meditaciją, sukuria harmoniją ir padeda priimti aukštesnes energijas. AUM sugrąžina mintį atgal į pradžią ir šviesą bei padeda nugalėti įtampą erdvėje. Šis trilypis ženklas, reiškiantis trejybę, yra sąjungos su aukštesniosiomis energijomis simbolis ir saugo nuo dvasinės tamsos antpuolių.

AUM – tai pirmoji pamatinė tiesa, geriausių vibracijų derinys. Trys raidės reiškia praeitį, dabartį ir ateitį arba „A“ – pamatą, „U“ – subtilių energijų apraišką, o „M“ – tai, kas glūdi ugnyje ir didybėje ir yra neišreiškiamą žodžiais. Dar viena interpretacija: „A“ – tai mintis, „U“ – šviesa arba pirminė priežastis, o „M“ – misterija arba šventenybė.

AUM yra veiksmingos maldos sąlyga. Melstis galima bet kuriuo metu, tačiau geriausia tekant ir leidžiantis saulei. Nors ir trumpa, bet nuoširdi malda visuomet bus paveikiausia. Egoistiška ir priverstinė malda yra beprasmė ir neveiksminga. Malda veda į dvasinę bendruomenę, įkvepia žinojimą ir savo tyrumu užtikrina pakilia, ekstatišką būseną, kupiną meilės ir atsidavimo artimui.

Iš netyros širdies malda kilti negali. Nepakylėjanti malda yra nesėkminga ir palieka nepasitenkinimo ir liūdesio pojūtį. Tikra malda turi žmogų nuteikti džiugiai ir pakiliai, ji turi būti penas jo širdžiai.

BROLIJA

Paskutinioji išleista „Gyvosios etikos“ knyga kalba apie Vyresniųjų Brolių ir Seserų Bendruomenę. Ji yra tikroji gyvenimo versmė ir paskutinė, niekada nesvyruojanti dvasios tvirtovė. Kad ir koks apleistas besijaustų žmogus, Šviesos Hierarchija visuomet suteiks paguodos, drašos ir jėgų, jei jis su pasitikėjimu į ją kreipsis.

Brolija nėra kažkas abstraktaus. Ji – visiškai reali: kaip paskutinė žmogaus atrama ji yra netgi pats tikriausias faktas, veikiantis kaip tiltas, jungiantis tris pasaulius – Žemiškąjį, Subtilųjį ir Ugninį. Niekas negali galutinai pasiekti Ugninio pasaulio, nepriklausydamas Brolijai.

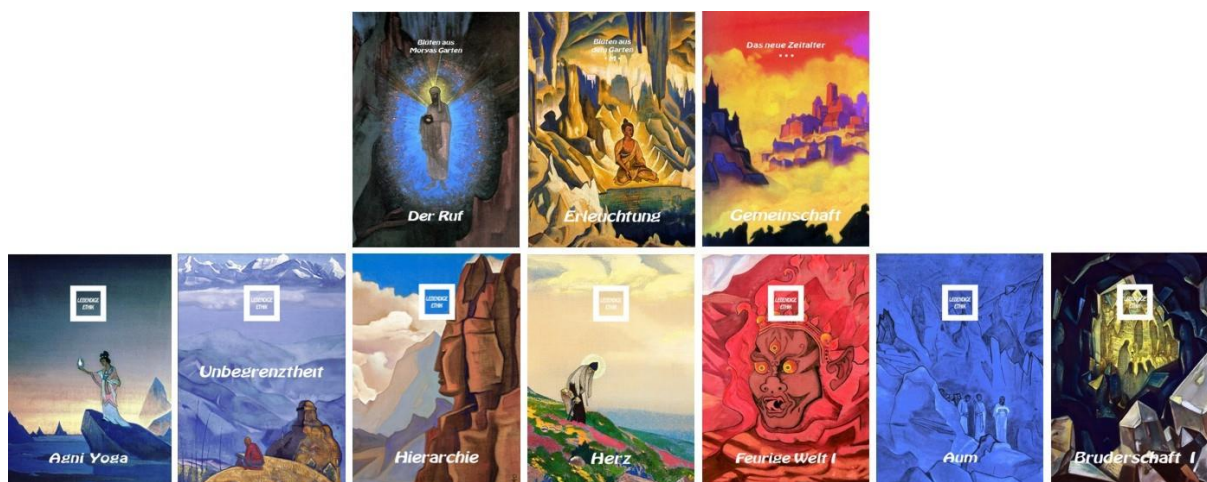
Brolijos nariai išpareigoję saugoti paslaptis ir gali žmonijai perduoti tik tas žinias, kurias priimti žmogaus sąmonė jau subrendusi ir kurių jai reikia tolesniam vystymuisi.

Žmonėms labai sunku savo sąmonėn įsileisti *Brolijos* sąvoką, o ypač tą faktą, kad Ji turi ne tik savo Žinių Miestą, bet ir slaptų ašramų, atsiskyrėlių būstų, įvairiose Žemės vietose. Vis dėlto pagrindinės jėgos sutelktos vienoje, geologiškai ir dvasiškai apsaugotoje Žemės vietoje.

Brolijos pamatas – žinios ir savanoriškas bendradarbiavimas. Ji – tai pasitikėjimo mokyla ir aukšta žmogiškųjų tarpusavio santykių išraiška. Žmogiškosios brolijos su dvasine Brolija neturi nieko bendra. Ne viskas, kas parašyta apie Broliją, yra autentiška.

Pasiaukojimas – geriausias kelias į Broliją. Kas nori prie Jos artintis, turi prieš tai būtinai atsikratyti savo blogų įpročių.

„Knyga **BROLIJA** susideda iš dviejų dalių. Pirmoji dalis apie Brolijos pagrindus duodama dabar; **antrąją dalį** apie **vidinį Brolijos gyvenimą** Pasiūšime tiems, kurie bus priėmę pagrindus.“ (BROLIJA I, § 81.)

Štai tokia ta trumpa „Gyvosios etikos“ knygų apžvalga. Siekiančiam žmogui šio nedidelio susipažinimo neužteks. Kaip kad astronomas griebiasi teleskopo, o biologas – mikroskopo, norėdami pagilinti savo tikrovės suvokimą, taip ir dvasios mokinyš su vis stiprėjančia meile ir entuziazmu trokšta originalo kūrinių. Ko jis iš pradžių dar nesuvoks ar dėl nesupratimo netgi kritikuos ar atmes, tą jis supras ir pamils vėliau, skaitydamas dar kartą.

5. Klastotės

Leobrandas, 1968 m. vasaris

Pastaruju metu vėl atsiranda įvairiausių per mediumus ateinančių pranešimų ir pasakojimų, apie kuriuos teigiama, kad jie tiesiogiai perduoti MORIJOS, ateinančios epochos sintezės avataro. Tokie mediumų pranešimai yra neteisingi – tai klastotės. Jas pastudijavus, žinovui pasidaro visiškai aišku, kad jų šaltinis – tai taip vadinamieji personifikatoriai arba klastotojai, kurie per mediumus (ne mediatorius) bando mėgdžioti įvairius Išminties Mokytojus, o tarp jų, žinoma, ir „Agni jogos“ autorių MORIJĄ, arba teigia gaunantys iš Jo nurodymus ir žinutes. Iš tiesų toks personifikatorius dažniausiai būna paties mediumo dvasia-įnamė arba kokia kita besidominti dvasia.

Užsiiminėjantys spiritizmu, šiandien dar begėdiškai vadinamu spiritualizmu, vaikšto plonu ledu. Ledas nebūtinai įlūš, tačiau tai tikėtina. Kad ir kaip ten bebūtų, pastaraisiais metais yra pasitaikę daug atvejų, įrodančių, kad polinkį į mediumizmą turintys žmonės kelia pavojų ne tik sau, bet ir savo aplinkai. Užtenka net ir nedidelio postūmio, ir jie savo neva nepajudinamą nuomonę gali staiga pakeisti į visiškai priešingą, netikėtai tapti šėtoniškos įtakos aukomis ir susivilioti neapykantos ir keršto orgijomis.

Apie „Agni jogos“ ištakas ir MORIJOS kilmę okultistų tarpe, o ypač užsiiminėjančių mediumizmu, deja, sklinda daug absurdiškų kalbų.

Tiesioginių Mokytojo bendradarbių skaičius yra itin mažas. Autentiškos informacijos čia gauti ne taip paprasta – todėl net ir ezoterikų tarpe vyrauja skirtingos nuomonės, ne visada atitinkančios faktus.

Taip vadinamos ezoterikos srityje šiandien, deja, kaip niekad daug klastočių ir apskritai mažai kas gero, jei tai neatėję tiesiai iš didžiųjų Išminties Mokytojų. Ypač šioje srityje ne visada lengva atskirti, kas tikra, o kas – ne. Tam reikia aukštesnio žinojimo ir, visų pirma, atitinkamai išlavintos širdies. Todėl visada tikslinga būti labai atsargiam su visais, kurie teigia astraliniame ir mentaliniame plane bendraujantys su vienu ar kitu Išminties Mokytoju ir tiesiogiai iš Jo gaunantys nurodymus ir žinutes.

Kritiškai patikrinus tokius atvejus dažniausiai paaiškėja, kad žinutės ateina ne iš tikro Išminties Mokytojo, o iš dvasios-įnamės, kurios sąmonės lygis atitinka jos „šeimininkės“ (mediūmės dažniausiai būna moterys) lygį ir kuri nori įtikinti kitus savo teisumu, apsimesdama būtent Išminties Mokytoju.

6. Gyvoji etika – didžioji ieškančių žmonių viltis

Leobrandas, 1968 m. kovas

Gyvoji etika yra veiksmu tapęs doras mąstymas ir dori norai. Be tokio sistematiško veikimo žmogaus evoliucija neįmanoma. Jau net ir gyvūnų karalystėje, o, pažvelgus iš evoliucijos perspektyvos, ir dar prieš tai, prasideda žemųjų savybių transmutacija į aukštesniausias, nes net ir atomas jau turi tarnauti ir dirbti, o tai – jau charakterio vystymosi sąlyga. Taigi, atomas jau turi tam tikras savybių, kurias galima laikyti ne tik jam tipiškoms, bet jau ir pirmąją jo vystymosi stadiją.

Beje, tai, kad materijoje egzistuoja dvasia, yra jau bendrai įrodyta Makso Planko virusologijos institute Tiūbingene.

Jau net ir gėlėse pastebimos savybės, iš kurių ypatingais atvejais galima spręsti apie jų stiprų prisirišimą ir meilę prie tam tikro, dažniausiai jomis besirūpinančio žmogaus – šie jausmai tampa matomi joms ypač gausiai žydint.

Gyvūnai dar aiškiau demonstruoja ne tik prisirišimą prie žmonių, bet ir beveik visas kitas žmogiškas savybes. Pavyzdžiui, pasitaiko, kad vienoje liūtų, kačių ar šunų šeimoje būna ne tik sangvinikų ir cholерikų, bet ir melancholikų bei flegmatikų. Be to, žinoma, pastebimos ir tikros charakterio savybės, tokios kaip ištikimybė, meilė (ypač motiniška meilė) ir prisirišimas, bet taip pat, priklausomai nuo tos gyvūno rūšies charakterio išsivystymo, ir jų priešingybės – žiaurumas, piktavališkumas, klastingumas, apgaulė. Taigi, ir čia galima atpažinti jaunesnes ir vyresnes tam tikros rūšies raidos pakopas.

Apskritai, gyvūnų charakteris kartais būna netgi labiau išsivystęs negu žmonių. Auklėjimas, kalbant apie gyvūnus, taip pat yra svarbus faktorius: šuo, su kuriuo buvo elgiamasi tinkamai, greičiausiai bus geraširdis, tačiau jei jį nepelnytai mušė, gali išsiugdyti klastingą charakterį. Taip pat ir žmonės, neteisingai elgdamiesi su savo artimu, padaro iš jo nusikaltėlių: ne vienas plėšikų vadas ar blogai besielgiantis politikas tokiais tapo dėl blogo pavyzdžio.

Etikos atsakymas

Kodėl gamtoje viskas taip sutvarkyta? Atsakyti į šį klausimą gali tik mokslinė etika ir ezoterika, ir tas filosofinis atsakymas galbūt patenkins ne kiekvieną: šioje žmonijos istorijos ir evoliucijos fazėje kančia ir neigiamos apraiškos Žemėje tapo jau tiesiog per didelės, o visuo-
menės bendrabūvio normos smarkiai atsilieka nuo civilizacijos teikiamų galimybių.

Čia aiškiai matome, kad, mokslui ir intelektui žengiant į priekį, dvasios ir kultūros srityje atitinkamos pažangos, širdies kultūros, kol kas trūksta, tačiau ją pasiekti būtina, kad ir vargais negalais. Deja, šiame kelyje laukia milžiniškos kliūtys, kurios neretai būna didesnės (nors ir subtilesnės) nei Ispanų inkvizicijos laikais.

Dvasiškai tobulėti nebesugebančios bažnyčios visais įmanomais būdais (pavyzdžiui, per spaudą ir žiniasklaidą) stengiasi kuo greičiau nuslopinti bet kokius užgimstančius dvasinio atsinaujinimo siekius. Nevengiama nei melo, nei šmeižto, ir visa tai, kaip visada, vyksta Jėzaus Kristaus ir gailestingą Dievo vardu, nors jo egzistencija, beje, jau ir pradama abejoti.

Susidariusi situacija arba, kitaip tariant, esama pasaulio sandara ir jo eiga, deja, yra vienintelis įmanomas sprendimas, leidžiantis egzistuoti gyvybei. Jei tai būtų įmanoma išspręsti kitu būdu, gamta žmonėms tikrai atskleistų geresnę galimybę.

Be gyvybės viešpatautų mirtis. Tačiau negyvos materijos nebūna: gyvybė jau ir atome egzistuoja kaip judėjimas, ir jame galima stebėti kaitą – kūrybos ir skilimo procesus. Kita

vertus, be materijos nebūtų ir Visatos, nes ir dvasiai, grynai energijai, reikia materijos, kad galėtų skleistis ir tapti vis kūrybiškesnė ir individualesnė.

Tapsmas – svarbi sąvoka, nes kiekvieno tapsmo sąlyga yra netobulumas: bendrai pažėmus, reliatyvus tobulumas neįmanomas, jei prieš tai neegzistavo netobulumas. Visiško tobulumo materialioje sferoje apskritai nebūna, kad ir kaip išmaniai ir puikiai bebūtų sukonstruotas įrenginys. Tai galioja taip pat ir sveikiausiam žmogui. Galiausiai net ir jam teks mirti.

Bipoliškumas ir dualumas

Visa, kas egzistuoja, turi susitaikyti ir susidraugauti su gamtos dėsnų sąlygojama pasaulio tvarka. Gyvybė ir gyvenimas neįmanomi be bipoliškumo – priešingybių ir skirtingų polių. Absoliuti Viseto vienovė besiskleisdama, t. y. virsdama sąlygine apraiška, privalo dalytis, o kiekvienas pasidalijimas – tai jau dualumas, kuris, deja, reiškiasi ir kaip gėris bei blogis ar džiaugsmas bei kančia. Be kontrasto tarp juodo ir balto, be spalvų nebūtų nei fotografijos, nei tapybos. Taigi, dualumas ir dalinimasis sąlyginiame reiškinių pasaulyje būtini.

Gėris ir blogis, džiaugsmas ir kančia atsiranda kaip mūsų elgesio bei dvasinės nuostatos rezultatas. Tačiau ir kančia gali vesti į džiaugsmą, jei ji teisingai suprantama ir, visų pirma, suvokiama kaip auka.

Deja, žmonija intelekto išvystymo viršūnę dabartinėje evoliucijos fazėje pasiekė apleisdama dvasios ir charakterio tobulėjimą. Čia žmonijos kančia matoma itin ryškiai: kraštutinis žiaurumas, žvėriškumas, beširdystė bei daug kitų neigiamų savybių gali privesti visą žmoniją ir pačią planetą iki susinaikinimo. Todėl šiame neišvengiamame žemiausiame charakterio raidos taške reikia trūks plyš paversti žemasias savybes aukštesnėmis, tačiau tai be karčių patirčių atskiriems individams bei visai žmonijai neįmanoma.

Be tokios transformacijos, kurios apraiškas patiriame kas dieną ir netgi kas valandą kaip susierzinimą, kartais kaip nelaimingus atsitikimus, ligas, gyvenimo netikėtumus bei karminius atsitiktinumus, žmonija ištrūkti iš negatyvios gyvenimo būsenos nesugebės. Toli mesnė civilizacijos raida, ypač ginkluotės srityje, privestų prie galutinio susinaikinimo. Dabar tik metų ir dešimtmečių klausimas, kada žmonija stovės ant galutinio sprendimo slenksčio, kuris padės sureguliuoti ir galutinai išspręsti ir geopolitinę situaciją.

Žemiausias taškas

Žmonija pasiekė žemiausią nuopuolio į neigiamas savybes tašką – iki didžiausio įmanomo brutalumo, žvėriškumo, žiaurumo, niekšiško, beširdystės, kvailumo ir t. t. Žemiau kristi beveik neįmanoma, nes kitas žingsnis jau būtų visos žmonijos savižudybė, siaubingas susinaikinimo procesas, jau nekalbant apie tai, kad tai sukeltų ne mažiau kaip pusę visų žmonių ligų ir medicina, nors ir pasiekusi stebėtiną chirurgijos lygį, nesugebėtų su jomis susitvarkyti.

Visgi ši krizė turėjo neišvengiamai ateiti, nes kitais būdais, deja, nebeįmanoma prisibelsti iki daugumos žmonių sveiko proto ir nuovokos. Čia negelbsti nei tikėjimas su religija, kadangi konfesijos yra jau beveik praradusios savo tabu ir netgi tapusios kultūrinės degradacijos ir potencialios pasaulio pabaigos skatintojomis.

Būsimas lūžio taškas

Šios kraupios bedugnės akivaizdoje gali ir greičiausiai prasidės lūžis žmonių charakterio vystymesi, nes noras išgyventi veda žmones prie taikių derybų stalo ir verčia ieškoti visiems priimtinių sprendimų.

Kad tai būtina, suvoks net ir žiaurieji – jų noras ir valia išgyventi atves prie šio suvokimo, vos tik jie supras, kad prievarta nebegali vieni valdyti pasaulio.

Negatyvių žmonių troškimas gyventi dažniausiai būna netgi stipresnis, nei dvasingų, nes jie labiau bijo mirties. Ir čia posūkio taškas aukštesnių suvokimų link galės įvykti tik tuomet, kai branduolinis pavojus Žemėje bus toks didelis, kad žengti tikrą žingsnį žmogiš-

kumo ir etinio tobulėjimo link pagaliau taps neišvengiamai būtina – ne kaip lig šiol dėl religinių išsivaizdavimų ir neįrodomų Dievo apreiškimų, o dėl mokslinių atradimų ir nuosavų patirčių.

Čia žmonija anksčiau ar vėliau savaime atras „Gyvąją etiką“, nes šis Mokymas remiasi ne fantazija, jis nėra dirbtinis konstruktas, o mokslas, kylantis iš grynos patirties, kurios žmogui per vieną gyvenimą, žinoma, surinkti neįmanoma. Kad savo paties patyrimu įgytum tiek išminties, kiek, pavyzdžiui, užrašyta „*Agni jogos*“ originalo veikaluose, reikia šimtų įsikūnijimų.

„Gyvoji etika“ – patyrimo mokslas

Mažstantis žmogus, beje, šiandien nori ne tikėjimo, ne sugromuliuotų apreiškimų ir išsivaizdavimų, o įrodymų, kylančių iš paties gyvenimo, ką būtent ir siūlo „*Agni joga*“.

Šis šiuolaikiškas patyrimo mokslas, priešingai negu konfesijos, nereikalauja be kritikos priimti jokių patirčių, suvokimų bei iš jų kylančių nurodymų ir pamokymų: mokiniui, einančiam dvasios keliu, bei apskritai visiems ieškantiesiems paliekama kiek įmanoma daugiau laisvės patiems patirti, išbandyti ir įsitikinti „*Agni jogos*“ Mokymo teisingumu.

Beje, kiekvienas dvasios mokinys, o ypač pažengęs, privalo iš karto imtis gyvenimo praktikos. Jis turi tapti atsakingu kosminės evoliucijos bendradarbiu, kuriam nevalia likti pasyviu stebėtoju, kurio neliečia pasaulio įvykiai ir Žemės evoliucija.

Mokinys negali nesidomėti šiais dalykais, nes vos tik įžengia į dvasinį kelią, jį savaime įtraukia šiuo metu Žemėje vykstanti šviesos ir tamsos kova. Čia negalima stovėti nuošalėje – nei kai kalba eina apie aktyvų bendradarbiavimą, nei apie charakterio transmutaciją. Žinoma, iš nei vieno nereikalaujama daugiau, nei jis gali duoti ar pakelti. Kiekvienas gauna sau tinkamą arba didžiausią įmanomą užduotį.

7. Mokymo citatos

„Tamsos ranka slepia dvasios perlus.

Tačiau šviesos akis atsiima pagrobtą lobį.

Erelio akims tamsa netamsi.

Parodykite naująjį lobį!

Laikykites Naujojo Mokymo dieną ir naktį.

Jaučiu, laimė prie jūsų artėja.“ (ŠAUKSMAS, 1922 – VI – 11)

„Jūs klojate naujus pamatus Grožiui.

Kartu su jumis Mes grindžiame Naujojo Mokymo pradžia.

Potvynį keičia atoslūgis.

Devintoji banga – pati didingiausia.

Norėčiau jums parodyti Mūsų dienų didįjį mūšį.“ (ŠAUKSMAS, 1922 – VI – 23)

„Naujasis Mokymas gerbia ankstesniųjų Mokymų perdavėjus, tačiau jis žengia pirmyn be praėjusių laikų krovinių, antraip knygų našta taptų tiesiog milžiniška. Tikslingiausia būtų sunaikinti visus komentarus, pasirodžiusius praėjus trims šimtams metų po Mokytojo išėjimo. Knygų lentynas reikia karts nuo karto išvalyti. Po tokio švarinimo Šviesos Mokytojų atvaizdai išsaugūs.“ (BENDRUOMENĖ, § 40)

*„Kadaise šimtinė karių jau buvo laikoma jėga. Paskui tūkstantis jau buvo kariauna. Ilgainiui šimtas tūkstančių pasaulį nugalėdavo. Paskui sukilo milijonai, bet ir jie nepakeitė Dvasios Orbitos. **Taigi, Surinksiu po Dvasios vėliava milijardą** – tai bus Manosios kariaunos ženklas. Galvokit, kada išsipildys ši pranašystė!*

Labiausiai prie to prisidės septynios Mokymo knygos.“ (NUŠVITIMAS, 1923 - V - 1)

„Šambalos Valdovas skelbia žmonijai tris apreiškimus. Maitrėjos Mokymas kviečia žmogaus dvasią į Mūsų kūrybos pasaulį. Maitrėjos Mokymas atskleidžia Visatos, gyvenimo ir dvasios galimybių beribiškumą. Maitrėjos Mokymas apreiškia žinias apie universaliąją ugnį, ji yra širdies apraiška ir persmelkia visą Visatą.

Senoji legenda, anot kurios Maitrėjos pasirodymas reikš dvasios atbudimą, yra tiesa. Mes priduriame: prieš atbundant dvasiai ir pasirodant Maitrėjai, privalu sąmoningai priimti Jo Mokymą. Iš tiesų, tai – prisikėlimas.“ (HIERARCHIJA, § 7)

„...Mokymas gali atverti duris, tačiau įeiti reikia pačiam. Ne atlygis ir ne teisingumas, o nepajudinamas dėsnis neša įsikūnijusių dvasių kylančią spirale aukštyn, jai suvokus judėjimo būtinybę. Mokytojui nevalia paspartinti šios išvalgos, nes kiekvienas įsikišimas sumenkintų asmeninį nuopelną. Viena yra abstrakčiai postringauti apie tolimuosius pasaulius, o visai kita – pasijusti jų sąmoningu dalyviu. Tik tas, kas neužkirto sau kelio į grožį, suvoks, kokie artimi jam tolimieji pasauliai. ... Žemės būklė reikalauja ypatingo gydytojo. Planeta serga, ir jei nepavyks paspartinti jos vystymosi, būtų geriau ją laikinai pašalinti iš planetų grandinės: gali nutikti taip, kaip mėnuliui. Žemųjų Subtiliojo Pasaulio sluoksnių židiniai tapo pavojingai nepakeliami...“

(BENDRUOMENĖ, § 30. 1925 - XI - 3)

8. Šviesa ir tamsa

Leobrandas, 1965 m. kovas

Didžiojoje šviesos ir tamsos kovoje žmonija pražūtų, jei šviesos pusėje nestovėtų keletas galingų karių, iš visų jėgų besipriešinančių Samaeliui. Toks galingas karys yra arkangelas Mykolas, religiniuose mituose minimas kaip Šviesos Hierarchijos archistrategas Žemėje. Kalbant ezoterine kalba, tai – Maitri, viena iš Pasaulio Motinos, mūsų kaimynės Veneros planetos logoso, dukterų. Venera yra dvasiškai labiau išsivysčiusi negu Žemė, todėl, kaip pažymima slaptuose Šviesos Hierarchijos pranešimuose, vadovauti dvasiniam Žemės ir žmonijos vystymuisi ir evoliucijai iš ten atkeliavo dvasinių būtybių – daug angelų ir arkangelų, jų tarpe ir Kristus Jėzus.

Deja, Samaeliui pavyko savo iliuzijomis suklaidinti didžiąją dalį žmonijos ir, gundant tariama materialine nauda, patraukti ją į savo pusę. Dėl šios priežasties sąmoningų Šviesos karių būrys yra labai mažas, be to, daug šviesių žmonių iš baimės neatlaiko tamsos spaudimo ir, lygiai kaip kadaise Petras, lemiamu momentu išsižada savo Dievo. Dvasios mokinių, iš tiesų uoliai tarnaujančių Šviesai, yra visai nedaug. Jų vadas – pirmojo kosminio valios ir galios spindulio vadovas arkangelas Mykolas arba Mokytojas MORIJA, vyriausias Žemės planetos Šviesos Hierarchijos Viešpats, kurio veikla tiesiogiai nukreipta į fizinį planą.

Savaime suprantama, karvedys fronto priešakyje pasirodo tik tada, kai jo kariams gresia didžiausias pavojus ir jo buvimas tampa būtinas. Todėl Mokytojo MORIJOS, išpranašauto sintezės avataro, pasirodymą Šviesos Hierarchijos vadovybė numatė tik Vandens erai, kai Armagedono kova pasieks kulminaciją ir pasibaigs. Tačiau MORIJA pasirodys ne fiziniame kūne, nes fizinė inkarnacija nėra numatyta nei Jam, nei KRISTUI JĖZUI.

Šviesos ir tamsos kova šiandien tokia įtempta, kad ją jausti gali beveik kiekvienas. Tamsos jėgos skverbiasi itin rafinuotai ir įvairiausiai būdais. Subtiliajame pasaulyje jos į šviesiąsias sferas prasiskverbti negali, nes ten iškart būtų atpažintos. Tačiau žemiškajame plane jos gali veikti netgi po šviesos kauke ir savo apsukrių machinacijų dėka, deja, sugeba apmulkinti tuos dvasios mokinius, kurie dar neturi būtinos psichinės energijos. Ne tie priešai baisūs, kurie atvirai pakelia kardą, o tie, kurie braunasi nepastebimai ir pasislėpę po šviesos kauke.

MAITRI – Arkangelas MYKOLAS

būtų neįmanoma.

Prasideda galinga ugninė epocha ir jai reikalingi atitinkami vadovai – tokie, kuriais galima visiškai pasikliauti. Žemiškosios ir subtiliosios sferų valymas jau sparčiai vyksta, ir kas neprišijungs prie Šviesos stovyklos, tą pasiglemš irimo procesų chaosas. Tai visai ne tušti žodžiai, nors apakintiesiems taip ir atrodo. Reikia suprasti laiko ženklus. Dvasinio perversmo Žemėje ženklus galima stebėti jau dešimtmečius ir jie pasieks dar didesnį mastą.

Visos pasaulio religijos pasaulio pabaigoje laukia naujo pasaulio atpirkėjo pasirodymo ir tuo pačiu savo dvasios vadovo atgimimo. Šie vadovai, žinoma, dalyvaus galutinėje Armagedono kovoje dvasinėje sferoje ir nepaliks Mykolo ir jo karių vienu.

Budistai dabar laukia Valdovo Maitrėjos pasirodymo, induistai – Kalki Avatara, musulmonai – Muntazaro, krikščionys – Kristaus prisikėlimo, tačiau nei vienas iš jų nepasirodys čia asmeniškai. Lygiai taip ir Mykolas-MORIJA pats neišsikūnys fiziniame Žemės plane, kadangi tai šiais laikais nebūtų tikslinga. Pagrindinės dvasinės pajėgos yra sutelktos Subtiliajame Pasaulyje, kur ir Samaelis sukoncentravęs savo pagrindines jėgas. Žemėje fiziniame kūne dirba tik nedaug jaunesnių Mokytojų, artimiausių bendradarbių bei Šviesos Hierarchijos Mokinių.

Didysis žmonijos atsinaujinimo darbas pirmiausia vyksta skelbiant naująją „Gyvosios etikos“ Mokymą („Agni jogą“ – Šviesos arba kosminės Ugnies religija). *Agni* sanskrito kalba, o *ignis* lotynų kalba reiškia ugnį – dvasią arba aukštesnįjį protą. Kosminė ugnis paprastai yra Šviesos ir gyvybės teikėja. Dvasinė ugnis – dvasios šviesos nešėja. Todėl dvasios epocha gali prasidėti tik žmonėms priėmus dvasios šviesą arba dvasinę ugnį – *Agni jogą*. Dėl šios priežasties Mokytojas MORIJA – Gautamos Budos jau prieš 2500 metų išpranašautas būsimas MAITRĖJA ir todėl vadinamas MAITRĖJA MORIJA – Vandens epochai davė savo mokiniams dvasios ginklą – „*Agni jogos*“ Mokymą, aukštesnes žinias, būtinas dvasios pergalei. Be šių

Be to, egzistuoja daugybė nesąmoningų tamsos įrankių. Nesąmoningieji veikia apsimėsdami, kad gyvena darniai sekdami tikra pažanga ir tuo, kas tauru ir gera. Tokiu būdu jie gali savo piktomis užmačiomis nepastebimai užkrėsti kiekvieną tyrą pradžia. O sąmoningi tamsos nešėjai su suvaidinta šviesos kauke prasiskverbia net ligi Šviesos Šventyklos ir vargas tiems, kurie jų neatpažįsta. Jie lieka kaboti tamsos tinkluose. Be to, į Šventovę sliūkinti šnipinėjant yra negarbinga.

Tamsieji žemiškame plane netgi gali padėti statyti dvasios Šventovę, tačiau dvasinis planas jiems vis tiek liks užvertas. Prieš didžiąją pasaulio pertvarką tamsiosios jėgos reiškiasi itin rafinuotai, kad suklaidintų gerus žmones. Tad Šviesos ir Tamsos kova – neišvaizduojamai sunki, o dabartiniai procesai Žemėje tėra šios dvasios kovos dalinis aspektas. Be išmanančių ir stiprių dvasios vadovų Šviesos karių būrys šios kovos nesugebėtų laimėti. Todėl vyriausiosios Šviesos pajėgos dieną naktį be perstojo budi – kitaip planetos jos sunkiausią egzistencijos valandą išgelbėti

aukštesnių išvalgų ir be dvasios evoliucijos nebus dvasios pergalės ir naujos dvasinės epochos: „*Agni jogos*“ Mokymo skelbimas yra būtina dvasinės epochos sąlyga.

Po šia Šviesos vėliava rinksis vis daugiau Šviesos nešėjų – žmonių, kurie sąmoningai tarnauja dvasios Šviesai: be baimės, drąsiai ir atvirai: lankstantis prieš Samaelį ir jo palydą, siunčiant jam oro bučinukus ir giedant ditirambus, dvasios kovos laimėti neįmanoma. Samaelis su savo svita supranta tik kietą dvasios kalavijo kalbą, kurią vartojo ir KRISTUS JĖZUS.

Įsigauti į Samaelio gretas nepastebėtam neįmanoma, nes iškart būsi atpažintas. Šviesus žmogus negali kautis su tamsos kauke, o tuo tarpu tamsa dažniausiai braunasi su šviesos kauke. Tamsieji nakčia slenka kaip vagys, kad suklaidintų žmones, o dieną naudojami kaukėmis kaip banko plėšikai. Todėl reikia būti itin atsargiam: kas nesutvirtintas naujojo Šviesos Mokymo, tas neatpažins net grubių apgaudinėtojų, jau nekalbant apie pačius subtiliausius, kurie šiais laikais rodosi su Išminties Mokytojų kaukėmis arba netgi vadina save Dievo pranašais – jie įsimaišo tarp neišmanančiųjų ir stengiasi jiems įrodyti, kad yra Išminties Mokytojai ir pranašai. Dvasinio kelio pradedančiųjų gretose tai sukelia vis naujos sumaišties, o toks ir yra tamsiųjų tikslas.

Todėl reikia dar kartą priminti, kad Išminties Mokytojai niekada nekalba per mediuimus, o juo labiau to nedaro Dievas, nors mediuimai ir tikina esą pašauktieji pranašai. Aukštesnieji dvasios vadovai veikia tik per mediatorius, kurių aukštesniosios sąmonės centrai jau atitinkamai išvystyti.

Iš tokių tikrų ir nepriekaištingų mediatorių pastaraisiais dviem šimtmečiais tapo žinomos tik dvi visiškai patikimos – Jelena Petrovna Blavatskaja ir Jelena Ivanovna Rerich. Visa teosofija, užrašyta J. P. Blavatskajos veikaluose „Atskleistoji Izidė“, „Raktas į teosofiją“ ir trijuose „Slaptosios doktrinos“ tomuose, yra duota Mokytojo MORIJOS ir Jo Brolio Mokytojo KUTHUMI. Teosofija yra svarbi „*Agni jogos*“, naujosios Vandenio epochos pasaulio religijos, pirmtakė, kad būtų atrinkti mokiniai, reikalingi naujosios epochos paruošiamiesiems darbams. Kadangi tas pats mediatorius būtų niekaip nesugebėjęs perduoti dar ir „*Agni jogą*“, būtina teosofijos pratęsimą gyvenimo praktikai, po Blavatskajos buvo išrinkta antra mediatorė – J. I. Rerich. Tai, ką po to ir dar iki dabar siūlo įvairūs mediuimai, mėgdžiojantys šias moteris, nėra iš tolo neprilygsta aukštoms žinioms, kurias jos abi perdavė. Tegul kiekvienas patikrina tai pats.

Šios abi moterys buvo rusės, ir tai turi savo reikšmę, kadangi neabejotina, kad Rusija, astrologiškai esanti Vandenio ženkle, naujoje Urano epochoje vaidins dominuojantį vaidmenį būsimoje pasaulio kultūroje. Rusų tauta prisiėmė didžiausią kančios kelią visų tautų istorijoje – savo kailiu patirti socialistinį eksperimentą, kuris kaip komunizmas dėl Samaelio įtakos didžiąja dalimi virto savo priešingybe. Taigi visos tautos, pakliuvusios komunistų valdžion, nors ir išvaduotos iš ankstesniojo jungo, tačiau pakliuvo į dar didesnę. Bet net ir šitas procesas, žvelgiant iš evoliucijos perspektyvos, turi savo ypatingą reikšmę. Kadangi trūko aukštesniojo proto išvalgų, žmonėms iš pradžių teko pamatyti, kas atsitinka, kai elgiamasi blogai ir neteisingai, ir tik šio suvokimo dėka galima rasti tą auksinį vidurio kelią, kuris Vandenio epochoje žmoniją nuves į žemišką ir dvasinį rojų.

Yra taip vadinamų ezoterikų, kurie vis primena, kad dvasinio guru ar Išminties Mokytojų vedimas yra atmestinas. Net jei tokie žmonės atvirai ir netarnauja dvasios tamsai, dažniausiai tai – buvusieji Mokytojų mokiniai, kurie sulaužė ištikimybę ir dabar moko savo mokinius klaidingų pažiūrų, kad jų dvasinio pakilimo kelias be dvasios vadovų ir be hierarchinės aukštesnių dvasinės jėgos laukų grandinėlių būtų nesėkmingas.

Šviesos galią Žemėje nuolatos silpnina išdavystės ir atsimetimai. Puolė ne tik Samaelis, bet su juo kartu į tamsos stovyklą persimetė ir jo adeptai bei archatai. Iš ten jie stengiasi pradžudyti žmoniją. Jei toks puolęs adeptas teigia, kad dvasinis pakilimas įmanomas be guru ir be

autoritetu, tai jis prieštarauja pats sau, nes ir pats nori savo mokinių būti pripažintas vadovu. Hierarchinis principas egzistuoja ne tik autoritarinėje valstybėje ir kosminėje sąrangoje, bet net ir demokratijoje (tautos valdžioje), nes ir ten partijose vyrauja hierarchijos principas. Todėl tas, kas neigia guru arba dvasinio vedlio egzistavimą, yra ne tik melagis, bet ir išdavikas, nes joks žmogus negali iš dvasinės tamsos pakilti be vadovo. Net ir aklašis privalo žinoti kelią, kuriuo nori eiti. Taigi žmonija, nors ir turi dienos šviesą ir Šviesos Mokytojus, yra užstrigusi senose konfesijų dogmose ir todėl net ir naujaisiais laikais klaidžioja dvasinėje tamsoje. Kol ji nepriims naujojo Mokymo ir dar bandys aplinkkeliais per mediumus (kurių, beje, anksčiau neprileisdavo prie šventovių) gauti dalinių ir pusėtinų tiesų, vietoj to, kad studijuotų visą tiesą Mokytojų apreiškimuose, tol ji prasilenks su tiesos šviesa ir netgi taps tokių dvasios sukčių auka, kurie apsimeta Šviesos Sūnumis ir rašo suklastotas knygas apie tiesos šviesą.

Be to, tikra beprotybė yra manyti, kad Išminties Mokytojai tokie, kaip KRISTUS JĖZUS, BUDA, MORIJA, KUTHUMI, MAHOMETAS, HILARIONAS, SEN ŽERMENAS ir kiti sėdi spiritistinių ratelių laukiamuosiuose ir laukia, kol bus pakviesti kalbėti per mediumą.

Kas neigia Šviesos Hierarchijos egzistavimą, hierarchinės sąrangos būtinybę ir patį faktą, bei dar moko žmones, kad jie be dvasinio vedlio (ir galbūt tik naudodamiesi magija) patys gali tapti Išminties Mokytojais, kenkia sau ir savo mokiniams, nors šie ketinimai ir atrodytu grįsti geriausiais motyvais. Jie bus neišvengiamai išsviesti iš dvasinės spiralės ir nuslys nuo Jokūbo laiptų pakopos, ant kurios jau stovėjo, ir daugiau niekada nebesugebės jos pasiekti: nebent tik po ja žemiau esančią hierarchijos grandinėlės grandį, kadangi hierarchinės sąrangos dėsnio apeiti neįmanoma.

9. Šviesos šventė – kovo 24-oji

Leobrandas, 1965 m. kovas

Visos tikros ezoterinės mokyklos jau šimtmečiais pripažįsta MORIJA savo vadovu: pavyzdžiui, rozenkreiceriai, nors jų pasekėjai šiandien neretai jau nebelaiko Jo savo Mokytoju. Taip pat ir tikri teosofai šalia KRISTAUS ir KUTHUMI pripažįsta MORIJA savo Mokytoju, priešingai, negu antroposofai, kurie neigia Šviesos Hierarchijos egzistavimą.

Šviesos Hierarchija KRISTUI JĖZUI paskyrė kosminę šventės dieną, skirtą Jo garbiniui ir atminimui – gruodžio 24-ąją. (Visgi tai nėra Jėzaus žemiškojo gimimo data Palestinoje, o kosminės šventės diena.) Taip pat ir Mokytojui Morijai buvo paskirta šventė, švenčiama kaip Jo gimimo bei vardo diena – kovo 24-oji.

Gruodžio 24-oji ir iš žemiškos perspektyvos yra vis dar tamsos ir šviesos sandūroje, kai tuo tarpu kovo 24-oji jau reiškia būsimą galutinę šviesos pergalę Žemėje. Tad ne be priežasties ir Mokymo perdavimas prasidėjo 1920 m. kovo 24 d.

Gyvosios Etikos draugai kasmet garbingai ir iškilmingai švęs kovo 24-ąją, Šviesos šventę, ir, tikėkimės, jos niekada nesudrums parduotuvių triukšmas, kuris, deja, tapo neatšiejama Kalėdų laikotarpio dalimi, ir to jau nebeįmanoma pašalinti. Tad žemiškų asmeninių dovanų dovanojimo kovo 24-osios proga reikia būtinai išvengti, kad ši Šviesos šventė nebūtų išniekinta. Ji turi likti tyra, šventumo ir religingumo persmelkta švente, kurią minint, skambant didingai muzikai, skaitomi ir medituojami gražiausi Mokymo posakiai.

Tad tegul visi Gyvosios Etikos draugai ir vokiečiakalbėse valstybėse³ kiek leidžia aplinkybės ir kiek įmanoma iškilmingiau mini didžiojo Mokytojo Morijos šventę ir savo studijų grupelėse arba bent jau namie vakare drauge surengia **Šviesos Meditaciją**.

³ Ir Lietuvoje. – vert. past.

Šviesos Meditacija

Pradžioje – Šviesa, nes Šviesa yra Dievas, o Dievas yra Šviesa; iš Šviesos ir Ugnies buvo visa sukurta, Šviesa ir Ugnis visa permaino.

Šviesa, tu – kaip ugniniai pakilimo laiptai, žmonės be tavęs negali gyventi, tiek Žemėje, tiek subtiliose sferose esi aukščiausia tarpininkė.

Šviesa, tavęs negali niekas vengti, visiems reikia tavęs, nes tu esi šiluma, meilė, pažinimas, išmintis ir galia.

Šviesa, mūsų sielos pakilimo vedle, kieno širdyje liepsnoji, tas įveiks tamsiausias prarajas.

Šviesa, skąstinanti gerumo liepsna, užgesk, jei tavimi piktnaudžiaujama, ir suliepsnok, jei tavęs šaukiasi gėrio, aukos ir žygdarbio deglas.

Kūrybine Šviesa, Agni, tu suteiki jėgų susitvardyti, drąsos nugalėti visas aistras, tu dovanoji mums laisvę pasprukti iš šio iliuzinio materijos pasaulio. Tavo dieviškoje šventykloje išblėso visa neapykanta ir pavydas.

Kūrybine Šviesa, Agni, tu – visos gyvybės jėga, pirminė viso tapsmo jėga, pirminė tyros meilės ir prisikėlimo jėga, kibirkštis, ižiebianti dvasios žygdarbi, ir būties raktas per amžius.

Ugnie, šildantis ir skąstinantis gyvenimo ir pakilimo elemente, Ugnie, deginantis ir naikinantis amžinos kaitos elemente, Ugnie, išbandymų elemente, tu grūdini tai, kas tinkama, ir naikini, kas netinkama ir pasmerkta pražūčiai.

Ugnie, aukos simboli, leisk mums ant dvasinio atnaujinimo altoriaus paaukoti degančią savo širdies liepsną, leisk mums būti šviesos nešėjais ir tiesti tiltus tarp šio ir Ugninio pasaulio.

Ugnie, nakties sargybos simboli, palaimink mūsų laikų našta, tokiais laikais mokomės atskirti tai, kas reikšminga, nuo to, kas vidutiniška.

Visi žmonės nuo pat pradžios yra ugninės būtybės, todėl tu, o neregimos Ugnies pasauli, esi tikslas, į kurį veržiamės, amžinoji žmonijos tėvynė.

Ugnie, esi sykiu ir regima, ir neregima, nes be Ugnies nėra minties, be Ugnies nėra aukštesnio pasaulio, be Ugnies nėra dvasios.

Ugnini pasauli, amžinas pirminės šviesos šaltini, amžinoji dvasios sfera, tu artiniesi žmonijos laimei, siųskį savo spindulius į tamsią Žemės naktį, tebūna šviesa ir pažinimas!

Neregimoji Ugnie, Šviesa amžinose tamsybėse, tu spindi grožiu net ir naktį, esi reginčiųjų ir ieškančiųjų viltis, vedi prie įkvėpimo, entuziazmo ir kūrybinės veiklos, tu atneši mums tikrą meną, tavo meno dėka mus nušviečia dieviškumo šviesa.

Neregimoji Ugnie, tu – kūrybinė meilė, tu – sparnai aukščiausiam užbaigimui, šaukšmas džiaugtis, strėlė link Begalybės.

Neregimoji Ugnie, kiekvienas nešiojasi tave savoį širdy, tu – tai kelias į Šviesos Hierarchiją, savo spinduliais tu persmelkį pasaulį ir sujungti kaip magnetas pasaulio sąrangą.

Neregimoji Ugnie, tu vedi į atjautą ir meilę, paverti mus žvaigždelėmis ir leidi augti iki liepsnojančios milžinės.

Gyvuok, o Šviesos karalyste, mano širdis – per amžius tavo, prisiekiu tau savo meilę tyrą bei amžiną ištikimybę.

Gyvuokį, o Šviesos šaltini, esi gailestingumas ir gerumas, tavvyje glūdi nuolankumas ir žmogiškumas.

Gyvuok, o dvasios karalyste, šauki visus mus, esi šaltinis grožio, tiesos versmė, skaitus tyrumo apdaras, ieškančiųjų tikslas ir amžina tėvynė džiaugsmo.

Žmogaus kiekvieno širdyje tebūna tvirtas šviesos siekis, nes šis veržimasis yra aukščiausia ir gražiausia.

Visa, kas egzistuoja, yra gyva dangiškoji Šviesa, visa, kas kvėpuoja, pulsuoja jos spindulių jėga; amžinoji Šviesa, giriame tave ir dėkojame tau per amžius.

LEOBRANDAS – Leopoldas Brandšteteris, *1915 m. vasario 20 d. Valerne (Austrija), †1968 m. vasario 26 d. Lince, austrų natūrfilosofas bei humanitarinių mokslų atstovas. Savo darbuose nagrinėja etikos, humanitarinių mokslų, psichologijos, filosofijos, politikos, pasaulėžiūros ir architektūros sritis. XX a. 6-ame dešimtmetyje jis kartu su Pabaltijo vokiečių grupe iš rusų kalbos išvertė Gyvosios Etikos Mokymą ir taip paklojo pamatus šiai filosofijai vokiečiakalbėse valstybėse. LEOBRANDAS įkūrė (ne viešą) **Gyvosios Etikos mokyklą**, keliais dešimtmečiais anksčiau nei valstybinėse mokyklose buvo įdiegta etikos disciplina parašė **36 paskaitas apie Gyvąją Etiką** – pirmąją konfesijų rėmus peržengiančią mokymo priemonę etikos pagrindams, skaitė daugybę pranešimų ir vedė seminarų. Yra išlikę LEOBRANDO pranešimų garso įrašai. Šie istoriniai garso dokumentai suteikia galimybę suprasti ir suvokti didžiojo mąstytojo LEOBRANDO filosofinės analizės mintį ir atveria klausytojui naujas dvasinės gyvenimo plotmės perspektyvas. LEOBRANDO darbai pasižymi filosofinės minties taiklumu ir formuluočių aiškumu.

Ypač svarbus jo naujasis Dievo sąvokos aiškinimas. Šiai naujai ir visiškai savarankiškai Dievo sampratai sukurtas naujas terminas – „**UNIVERALO**“. LEOBRANDAS Dievo sąvoką aiškina remdamasis hierarchijos principu ir gamtos dėsnių stebėjimais, taip ją tarsi suliedamas su visa Būtimi. Šis aiškinimas aprėpia daugybę filosofinių ir istorinių idėjų, taip pat moderniausių išvalgų apie santykinai nemirtingus dvasinius jėgos laukus. Tokiu būdu LEOBRANDAS suformulavo pirmąjį bei kol kas vienintelį mokslinį Dievo apibrėžimą ir suformavo naują pasaulėžiūrą, taip išmušdamas pagrindą iš po kojų ateizmo filosofijai. Naujoji Dievo samprata yra dinamiška kaip ir pati gamta ir todėl rodo kryptį tolesniems humanitarinių mokslų tyrimams. Kiti svarbūs jo veiklos momentai buvo jo darbai, skirti suvienytai Europai ir ateities panacionalinei pasaulio sąjungai. Daugybė tais laikais dar fantastiškai skambančių LEOBRANDO idėjų šiandien jau yra tapusios savaime suprantama realybe.

Darbai:

- 1955–1961: **36 paskaitos, „Laiškai apie Gyvąją Etiką“**
- 1957: „**Psichinė energija**“ (humanitariniai mokslai ir psichologija)
- 1958: „**Gydymas psichine energija**“ (humanitariniai mokslai ir sveikata)
- 1966: „**Džiaugsmas**“ (filosofija)
- 1967: „**Išeitis**“ (politika)
- 1968: „**Naujoji Europa ir pasaulio ABC**“ (politika)
- 1968: „**Naujasis universalusis pasaulėvaizdis**“ (pasaulėžiūra)
- 1968: „**Spiralika**“ (ateities architektūra)
- 1953–1968: **specialieji spaudiniai, straipsniai žurnaluose**, manuskriptai
- 1976: „**Prisikėlęs Dievas**“ (humanitariniai mokslai; sudaryta iš viršuje išvardintų darbų)
- 1962–1967: **paskaitos** ir seminarai visomis jo darbų temomis (muzikinių kasečių įrašai)

Veikla:

- 1949: „**Taikos lygos**“ įkūrimas
- 1953: ne viešosios „**Gyvosios Etikos mokyklos**“ bei žurnalo tokiu pačiu pavadinimu įkūrimas
- 1960: žurnalo „**Spiralė ir žalioji sargyba**“ leidyba (gamtos apsauga ir biotechniką)
- 1961: žurnalo „**Pasaulio viešpatijos spiralė**“ leidyba
- 1962: „**Pasaulio spiralės, etinės bendruomenės, skirtos pažangai ir pasaulio atnaujinimui**“, bei žurnalo tokiu pačiu pavadinimu įkūrimas

© 1959, 1966, 1967 m. LEOBRANDAS. Pirmąjį leidimą publikavo „Gyvosios Etikos“ leidykla (Lincas, Austrija) kaip „Gyvosios Etikos mokyklos“ mokymo medžiagą.

Elektroninis leidinys (c) 2019 m. „Pasaulio spiralė“, etinė bendrija, skirta pažangai ir pasaulio atnaujinimui (Lincas, Austrija). weltspirale@aon.at, www.Welt-Spirale.com, Nemokamas laikmenų ir spaudinių platinimas leidžiamas.

Džiaugsmas – Taika – Laisvė

Tarnauki taikai ir pasaulio labui!

LEOBRANDO „Laiškų apie Gyvają Etiką: Įvado į Agni Joga“ apžvalga:

Etikos pagrindai

1. Tiesa apie joga
2. Dvasinio atsinaujinimo problemos
3. Gyvenimo prasmė
4. Karma ir likimo valdymas
5. Minčių galia ir reikšmė
6. Teisingas mąstymas – pagalba sau
7. Persikūnijimas – taip ar ne?
8. Kančios prasmė
9. Nuodėmių atleidimas
ar asmeninė atsakomybė?
10. Dharma ir gyvenimo uždavinys
11. Mirtis ir persikūnijimas
12. Malda ir auka
13. Lyčių santykiai
14. Santuokos problemos
15. Gyvoji Etika ir auklėjimas
16. Gyvoji Etika ir kasdienybė
17. Gyvoji Etika ir mityba
18. Gyvoji Etika ir menas

Dvasios lavinimas

19. Gyvoji Etika – gyvenimo Mokymas
20. Čakros arba aukštesniosios
sąmonės centrai
21. Dvasinė širdies reikšmė
22. Sąmonės plėtimas
23. Subtilioji žmogaus sandara
24. Monada arba Dvasios Grūdas
25. Visatos ir kosmosų sąranga
26. Subtilusis pasaulis
27. Ugninis Pasaulis
28. Brolija
29. Universalioji Dievo samprata
30. Pasaulio Motina
31. Okultizmas – taip ar ne?
32. Okultizmo klystkeliai ir pavojai
33. Gėris ir blogis
34. Ateinantis pasaulis
35. Beribiškumas
36. Kelias Mokytojo link

Naujojo Mokymo apreiškėjas yra didysis Mokytojas Morija – BUDOS išpranašautas Vandens eros Maitrėja arba KRISTUS. JIS davė Savo Mokymui vardą „Agni“, nes *agni* reiškia šviesą arba dvasios ugnį ir yra ne kas kita, kaip subtili kosminė ugnis arba psichinė energija, kuri būtina pergalingai kovai su tamsiosiomis jėgomis. Bendruomenė yra vieninteliai vartai į pažangą ir darbo džiaugsmą. Tikra joga liečia ne kūno, o tik dvasinių gebėjimų ugdymą ir tobulinimą bei psichinės energijos įvaldymą! „Agni joga“ pirmiausia priartina žmogų prie Subtiliojo ir Ugninio pasaulių. Širdies lavinimas ir tobulinimas yra viena iš svarbiausių užduočių ateičiai. Aukščiausia ugnis yra meilės ugnis – ji, kaip ir entuziazmas (įkvėpimas), gyvena širdyje. Norint įvaldyti kosminę ugnį, reikia suprasti ir žadinti psichinę energiją.

„Welt-Spirale“

www.welt-spirale.com

Etinė bendrija, skirta pažangai ir pasaulio atnaujinimui